

Đặc San
Liên Đoàn Chí Linh
Kỷ Niệm 10 năm

Chủ Trương : Liên Đoàn Chí Linh

Thực Hiện :

*Đinh Xuân Dương
Trần Khiết
Nguyễn Phán
Võ Hồng Nguyên
Lý Nhật Hui
Nhan Thiện Hùng
Trương Chí Vĩ*

Bài vở và Hình ảnh :

- Bùi Phát*
- Châu Hải*
-

Mục Lục

Lá Thư Chu Nhiệm

Thân gửi quý Trưởng, quý Phụ huynh, cùng các em Hướng Đạo sinh thân mến,

Đặc San Liên đoàn Chí Linh này được ấn hành nhân dịp Liên đoàn kỷ niệm 10 năm thành lập và phát triển. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta đã trải qua những năm tháng đầu tiên nhiều gian nan thử thách để tiến đến gian đoạn ổn định như hiện nay. Nội dung của đặc san gồm nhiều bài viết và hình ảnh được xem như thước đo đoạn đường mà Liên đoàn đã đi qua. Rất mong tất cả chúng ta sẽ đón nhận đặc san này như một kỷ vật đánh dấu quá trình phát triển đó với tinh thần lạc quan hướng về tương lai. Các em Hướng Đạo Sinh thân mến,

Những Trưởng hướng dẫn các em hiện nay chính là hình ảnh các em cách đây 5 năm. Như vậy, Phong trào nói chung và Liên đoàn Chí Linh nói riêng đang được tiếp nối bởi lớp đàn em. Sự trưởng thành có được hiện nay là do lòng nhiệt thành của các Trưởng, sự hăng say học hỏi của các em, cùng với công lao đóng góp của phụ huynh. Các em nên hãnh diện với mỗi bước đi lên của Liên đoàn.

Hướng đạo là một Phong trào có tổ chức. Liên đoàn tin tưởng các em sẽ gắng sức để chứng tỏ các em không những chỉ sánh vai với đàn anh mà còn không ngần ngại vượt bước đàn anh trong công tác phát triển Phong trào. Các em sẽ “Gắng Sức” hơn để “Sắp Sẵn” tinh thần và nghị lực để “Khai Phá” chân trời mới, với mục đích “Giúp Ích” không chỉ cho Liên đoàn và Phong trào mà còn cho xã hội nữa.

Quý Phụ Huynh kính mến,

Với quyết định cho con em đến với Liên đoàn Chí Linh, chắc hẳn quý vị đã tìm hiểu và hy vọng Liên đoàn sẽ là môi trường đào tạo con em mình có thêm bản lĩnh để thành công mọi mặt, trong học đường cũng như ngoài xã hội. Sự tin tưởng này là động cơ để các Trưởng mạnh dạn hướng dẫn các con em của quý vị theo phương pháp mà các Trưởng đã học hỏi để có thể giúp các em đạt được những gì quý vị mong muốn. Sự hỗ trợ tích cực của quý phụ huynh chính là một trong những động cơ để các Trưởng chu toàn nhiệm vụ của mình.

Quý Trưởng thân mến,

Baden Powell, người Anh Cả của chúng ta đã viết: “Hoạt động Hướng đạo không phải là một môn học trừu tượng hay khó khăn gì, nó là một cuộc chơi nếu ta biết nhìn theo đúng hướng. Đồng thời, hoạt động Hướng đạo lại có tính cách giáo dục và có khuynh hướng đem lại lợi ích cho cả người nhận lẫn người cho”.

Trong Hội nghị Thế giới Hướng đạo vào năm 1929 tại Đan Mạch, một nghị quyết đã được thông qua, trong đó chứa đựng những lời giải thích quan trọng về Tôn chỉ và Mục đích của Phong trào Hướng đạo: Phong trào Hướng đạo có tính cách Quốc gia vì do các hội Hướng đạo quốc gia trực tiếp điều hành; có tính cách Quốc tế vì nó công nhận rằng không có hàng rào nào ngăn nổi tình thân hữu Hướng đạo; có tính cách Hoàn vũ vì nó nhấn mạnh trên tình Huynh đệ thế giới giữa các Hướng Đạo Sinh thuộc mọi Quốc gia, mọi tầng lớp và mọi tín ngưỡng. Bên cạnh đó, mục đích của Hướng đạo còn là xây dựng cho thế hệ Thanh Thiếu Niên thật hoàn hảo về Thể dục, Đức dục và Tinh thần. Luật Hướng đạo cũng đòi hỏi mỗi Hướng Đạo Sinh phải chân thành thực hành Đạo giáo của mình và đồng thời cấm bất cứ loại hoạt động tuyên truyền bè phái nào ở những buổi họp có tính cách hỗn hợp.

Dựa vào nền tảng trên, chúng ta có thể hiểu được vai trò Trưởng gồm có :

- Mục đích: Đào luyện các em có thể lực tốt và bản lĩnh để trở thành những công dân thực sự xứng đáng và có ích cho xã hội.
- Phương pháp: Triệt để áp dụng phương pháp hàng đội để rèn luyện chí khí và phát triển các khả năng của trẻ bằng cách giao trách nhiệm cho từng cá nhân, đồng thời từng bước học và thực hành những nguyên tắc lãnh đạo.
- Nhiệm vụ: Giáo dục các em bằng gương sáng.

Đối với Liên đoàn, chúng ta đã qua 5 năm đầu xây dựng; kế tiếp là 5 năm trẻ hóa các Trưởng. Hiện tại tất cả Trưởng thuộc các ngành đều xuất thân từ những Hướng Đạo sinh của Liên đoàn. Sự thay đổi vai trò này chắc chắn đòi hỏi thời gian và kiên nhẫn. Thực tế chứng minh phương thức này đang đem lại thành quả rất khích lệ. Chúng ta sẽ tiếp tục con đường trước mắt với niềm tin vui và lạc quan. Đối với Phong trào Hướng Đạo Việt Nam, Liên đoàn Chí Linh sẽ tiếp tục dùng Luật và Lời Hứa Hướng đạo là kim chỉ nam để thực hành và duy trì truyền thống văn hóa Việt, luôn hướng dẫn các em nhớ về cội nguồn, giữ gìn bản sắc dân tộc phù hợp với cuộc sống và xã hội hiện tại. Ban Biên tập chân thành cảm ơn quý Trưởng, quý Phụ huynh, và đoàn sinh đã đóng góp bài viết và hình ảnh. Chúng tôi cũng không quên gửi lời cảm ơn quý mạnh thường quân và thân hữu đã yểm trợ tinh thần và vật chất để có được Đặc san này đến tay quý vị hôm nay.

Liên Đoàn Chí Linh

Ngay khi chúng ta bước vào tuổi già, chúng ta có thể không quên rằng mình đã từng là trẻ em.

Là Thế Liên Đoàn Trưởng

For the last 10 years, Lien Doan Chi Linh has been growing and thriving. Like any other unit, we have had our ups and downs as well as our growing pains. However, we would not be where we are today without the support of so many people. From our volunteers who have invested countless hours, to the parents who take the time out of their schedule to bring their children to events, our Lien Doan would not be the family it is today without you. Special thanks for the guidance and lessons that we have been given from leaders both within and outside our lien doan. Most importantly, to the youth and young adults who come out week after week to our park, I thank you not only for your time and dedication to representing our Lien Doan, but also for your trust and respect and your love for it. For that, I am grateful and would like to thank everyone from the bottom of my heart.

From when I started here nine years ago, LD Chi Linh was a small group of scouts who believed that there could be a balance of using contemporary leadership styles while maintaining the heritage and culture of Vietnam and Vietnamese Scouting. Through the decade, the faces and leadership styles have changed, but our purpose and mission remain the same: to serve the youth and to make them better citizens. As a result, we have grown exponentially, from a small band of 24 to well over 150 strong, while providing and maintaining a quality Scouting program.

I have personally witnessed the development and growth of many of the youth and leaders who have dedicated their energy to make this program special. For them, it is the drive to help the youth prepare for the future and to help them unlock their potential that makes LD Chi Linh so special. With that in mind, Lien Doan Chi Linh welcomes the challenges and opportunities that are before us as we embark on our journey to another decade of growth, prosperity and success with open arms.

TABTT,

Tran Thien Dinh

Lien Doan Truong – Lien Doan Chi Linh
BSA Pack 901
BSA Troop 901
GSUSA Troop 3997
BSA Venturing Crew 299

10 năm nhìn lại

Liên đoàn Chí Linh trong 10 năm qua là một thời gian khá dài kể từ ngày thành lập. Để nhìn lại đoạn đường thăng trầm, buồn vui lẫn lộn đó, Ban Huynh Trưởng Liên đoàn chỉ mong ước ghi lại những điều tích cực; những việc đã thực hiện nhằm tự kiểm điểm và đánh giá mình hầu phần dấu cho những năm tháng sắp tới. Dĩ nhiên cũng xin quý vị thông cảm bao dung cho những khuyết điểm tiêu cực.

Trước hết là những việc mà Liên đoàn thường xuyên thực hiện và sẽ còn tiếp tục trong tương lai:

- *Công tác xã hội : Ban Huynh Trưởng đã cộng tác với Little Saigon Foundation trong chương trình Phát Quà Giáng Sinh hằng năm và sẽ tiếp tục trong tương lai khi chương trình này vẫn được tiến hành.*
- *Sinh hoạt chung với các đơn vị bạn: Tuy thành lập năm 2001, nhưng mãi đến năm 2004 Liên đoàn Chí Linh mới là thành viên chính thức của Nhóm Chơi Chung thuộc Miền Tây Nam Hoa Kỳ. Bản thân Liên Đoàn ý thức được đó là thời gian thử thách nên cố gắng để cuối cùng đã hòa nhập và sinh hoạt hài hòa với các Liên Đoàn bạn.*
- *Những buổi lễ trao đẳng thứ : Liên đoàn thường tổ chức những buổi lễ trao đẳng thứ cho những Hướng Đạo sinh đã hoàn tất chương trình thăng tiến nhằm mục tiêu không chỉ tạo niềm tự hào nơi từng đoàn sinh và gia đình, mà còn là nguồn cổ vũ cho toàn Liên đoàn trong công tác đẩy mạnh sự phát triển phong trào Hướng đạo.*
- *Những chương trình mang tính truyền thống dân tộc : Trại Xuân được thực hiện kèm theo nghi thức tế lễ Tổ tiên, cùng các trò chơi dân gian. Hướng dẫn các em cách gói bánh chưng để các em hiểu phong tục tập quán cổ truyền Việt Nam. Chào cờ mỗi đầu tháng để tất cả thành viên trong Liên đoàn, đặc biệt các Đoàn sinh nhìn thấy lá cờ Cố Quốc VNCH, biểu tượng cho chính nghĩa tự do dân chủ sống mãi trong lòng người Việt tỵ nạn. Tết Trung Thu và lễ Giáng Sinh cũng được tổ chức với không khí vui tươi ấm cúng.*
- *Huấn luyện : LD luôn khuyến khích các Trưởng tham dự các khóa huấn luyện bổ túc để cập nhật Nghề Trưởng; ngoài ra, liên đoàn cũng có những khóa huấn luyện riêng cho đoàn sinh của mình hoặc gửi tham dự các khóa Ngành do Châu, Đạo tổ chức.*

Kế tiếp, theo thứ tự thời gian, những việc cụ thể Liên đoàn đã làm:

- *2001: Các Trưởng Trương Phúc Loan, Nguyễn Nhật Tựu, Lý Nhật Hui và Nguyễn Minh Giang quyết định rời Liên đoàn Hoa Lư để thành lập Liên đoàn mới với danh xưng Liên đoàn Chí Linh. Lễ ra mắt liên đoàn được tổ chức có sự tham dự của các đơn vị thuộc Miền Tây Nam Hoa Kỳ.*
- *2002: Bốn Trưởng cùng với 3 Thanh sinh đại diện Liên đoàn Chí Linh tham dự trại Họp Bạn Thăng Tiến 7 tại Houston, Texas.*
- *2003 : Giúp khánh thành bảng “Welcome to Little Saigon” tại thành phố Westminster. Tổ chức trại Xuân đầu tiên cho Liên đoàn. Tham dự trại Đạo của BSA. Tham dự trại Liên Kết 9.*
- *2004: Chính thức là thành viên của Nhóm Chơi thuộc Miền Tây Nam Hoa Kỳ. Gửi 13 Thanh sinh tham dự trại Supercamp dành cho Ngành Thanh.*

- 2005: Cùng các đơn vị bạn, qua lời kêu gọi của Hội Đồng Trung Ương / Hướng Đạo Việt Nam, rửa xe và đi bộ gây quỹ cứu trợ Sóng Thần tại Nam Á. Tham dự trại thử nghiệm để chuẩn bị tổ chức trại Hợp Bạn Thăng Tiến 8 .
- 2006: Liên đoàn có 122 trại sinh tham dự trại Thăng Tiến 8 lần đầu tổ chức tại Nam California và là thành viên của Ban Tổ Chức. Kỷ niệm Đệ Ngũ chu niên và phát hành đặc san. Tân Liên đoàn Trưởng Trần Thiên Định thay thế Trưởng Lý Nhật Hui chấm dứt nhiệm vụ.
- 2007: Cùng với các đơn vị kỷ niệm 100 năm thành lập Phong trào Hướng đạo. Trưởng Trần Thiên Định nhận Silver Beaver Award. Liên đoàn tổ chức lễ trao Venture Silver Award đầu tiên .
- 2008: Cùng với Anh Chị Em Hướng Đạo Việt Nam hải ngoại tổ chức kỷ niệm 25 năm Hội Nghị Costa Mesa.
- 2009: Tham dự trại hợp bạn Thăng Tiến IX tại San Lorenzo Park, King City miền Bắc tiểu bang California. Tổ chức lớp dạy Việt ngữ cho các đoàn sinh ngành Ấu, và hiện còn tiếp tục.
- 2010: Kỷ niệm 80 năm thành lập Phong trào Hướng Đạo Việt Nam. Liên đoàn gửi một HDS tham gia đơn vị đặc biệt (Troop 1819 toàn các HDS gốc Việt). Trại hợp bạn quốc gia Hoa Kỳ nhân kỷ niệm 100 năm Hướng Đạo Hoa Kỳ Liên đoàn cũng có một số Trưởng phục vụ. Trại Huy hiệu Rừng Tùng Nguyên VI được tổ chức với 59 khóa sinh do Trưởng Lý Nhật Hui là Khóa Trưởng, LD Chí Linh có 8 Trưởng trong Toán Huấn luyện và 5 khóa sinh tham dự.
- 2011 : Tổ chức kỷ niệm 10 năm thành lập Liên đoàn Chí Linh tại Jurupa Park, Riverside.

Leader of the Year

Tr. Nguyễn Nhật Tựu 2009-10

Tr. Trần Nghĩa 2008-09

Tr. Patrick Nguyễn 2007-08

Tr. Trish Mai 2006-07

Tr. Alina Lee 2005-06

Tr. Hà Mỹ Tú, 2004-05

Tr. Trần Thiên Định, 2003-04

Parent of the Year

Chị Khổng Thanh- Liên 2009-10

Anh Trương Tony 2008-09

Anh Trương Chí Vĩ 2007-08

Anh Nhan Thiên Hùng, 2006-07

Ấu : Chị Tôn Nữ Thanh Quỳnh 2005 -2006

Thiếu : Chị Lê Thị Phương Thanh : Anh Võ Hồng Nguyên

Anh Trần Khiết, 2004-05

Chị Lê Em, 2003-04

Anh Nguyễn Như Nhạc, 2002-03

Anh Nguyễn Hòa, 2001-02

BSA Eagles Scout

1. Anthony Lee
2. Patrick Nguyễn
3. Alain Châu
4. Quang Võ
5. Kevin Khoa Nguyễn
6. Ryan Nhân Lê
7. Mathew Mai
8. David Danh Đặng
9. Justin Hiệp Nguyễn
10. Phát Tạ
11. Khoa Trần
12. Quang (Mila) Hồ
13. Andy Nguyễn
14. Victor Hoàng Vũ
15. Kevin Trung Võ
16. Richard Vũ
17. Bryant Trịnh
18. Richard Tuấn Vũ
19. Andrew Mai
20. Denny Võ
21. Albert Nguyễn
22. Long Phan
23. Việt H. Phạm
24. Phi Nguyên King

Girls Scout Gold Awards

1. Alina Lee
2. Mary (Bảo Châu) Nguyễn
3. Dara Bruce
4. Diane Bùi
5. Diana Nguyễn
6. Catherine(T. Doan)Nguyễn
7. Ivy Nguyễn
8. Nancy Nguyễn
9. Tiên Nguyễn
10. An Định
11. Dana Nguyễn
12. Lucie Vũ
13. Nancy Võ
14. Uyên Lê
15. Kathy Nguyễn
16. Kathy (Xuân Lộc) Văn
17. Kathy Vũ
18. Mindy Nguyễn
19. Linda Nguyễn
20. Annie Nguyễn
21. Khanh Trần
22. Tiffany Hồ
23. Kristine Trần
24. Katherine Võ
25. Jennifer Trương

ANH EM BỐN BÉ

Có dịp cùng gia đình du hí Las Vegas, quý vị nên cho con em thăm viếng và tận mắt thưởng thức vô số những kỷ vật Hướng Đạo trên thế giới được trưng bày tại Viện Bảo Tàng Hướng Đạo Quốc Tế Las Vegas (Las Vegas International Scouting Museum).

Trong số những tượng ảnh tại đây có một bức ảnh nổi bằng đồng ghi lại hình một thương binh nằm trên đất, chân trái bị thương được một chiến binh khác chăm sóc. Đặc biệt hai anh lại chào nhau theo cung cách hướng đạo. Câu chuyện thật xảy ra trong những ngày cuối thế chiến thứ hai giữa Thủy Quân Lục Chiến Mỹ và Quân Đội Thiên Hoàng như sau:

Trên một hải đảo nhỏ ở Thái Bình Dương các chiến binh Mỹ đụng độ với quân Nhật. Có một quân nhân Mỹ quê tại Salt Lake City bị thương chân trái và ngất đi. Đồng đội không biết nên vẫn tiếp tục lao vào cuộc chiến phía trước. Không lâu sau đó anh tỉnh dậy.

Nhìn quanh bãi sa trường, anh ta mới hoàn hồn nhận ra mỗi mình mình còn sống. Cố gượng đứng dậy nhưng sức tàn lực kiệt, anh thương binh đành xuôi tay ngã người nằm chờ, mong đồng ngũ trở lại. Khoảng một giờ sau anh nghe có tiếng động, hướng mắt về phía tiếng động khả nghi, anh không mấy tin tưởng vào thị giác của mình. Bận đâu chẳng thấy. Một anh lính Nhật đang mon men lại gần, đầu đội nón ngụy trang phủ đầy cỏ, anh lom khom di chuyển từng bước, đảo mắt quan sát trái phải, trước sau. Khẩu súng gắn lưỡi lê dài và sắc cạnh loang loáng dưới ánh nắng chiều. Anh lính mỹ toát mồ hôi lạnh cố kìm hãm hơi thở hỗn hển nhưng anh Nhật vẫn nghe thấy. Như một phản ứng cấp thời, anh Thương binh sờ soạng dây nịt tính rút súng lục bên hông ra thủ thế. Phát hiện đối phương, anh Nhật nhào người nhảy qua một bên.

Họ chỉ cách nhau lối mười mét. Một bên lăm lăm tay súng; bên kia ngoắc ngoải thở dốc chờ chết. “Thôi thế là xong, đành bỏ thân nơi chốn khỉ ho cò gáy này thôi ... Vĩnh biệt cha mẹ”, anh thương binh thoáng nghĩ.

Chú lính Nhật nom còn trẻ. Hai địch thủ xem chừng trạc lứa tuổi.

Đôi mắt anh Nhật ánh lên nỗi thù hận. Anh quyết định sẽ đâm kẻ thù bằng lưỡi lê thay vì nổ súng. Lùi cho nó một cái, khỏi ồn ào.. Bất đồ anh thương binh đưa tay lên che mặt và thiếp đi.

Một hồi sau anh tỉnh lại. Trời đã tối, vài vì sao nhấp nháy trên cao. Từ bờ biển lấp loáng ánh đèn cùng tiếng đại bác vọng về. Ủa, mình còn sống sao đây?...

Anh Nhật bỏ đi. Chân anh thương binh được băng bó. Ai săn sóc mình vậy cà? Anh TQLC Mỹ vẫn vợ suy nghĩ.

Vài giờ sau, đồng đội đến cứu anh ta. Một chiến hữu nhật được mảnh giấy gần cành cây và đút vào túi kẻ bị nạn. Tại bệnh viện dã chiến, nhớ lại chuyện xảy ra, anh móc tờ giấy viết bằng Anh ngữ ra đọc ngấu nghiến:

“Thân gửi người anh em,

Khi tôi tỉnh dậy thì bất giác anh dơ ba ngón tay chào. Tôi nhận ra ngay anh là một Hướng Đạo sinh, tôi cũng thế. Chúng ta là anh em. Tình huynh đệ đã ngăn cản tôi giết người anh em. Anh đã

chiến đấu dũng cảm chống chúng tôi rồi bị thương. Binh sĩ nào bị thương không còn là chiến binh nữa. Đất nước tôi tôn thờ Võ Sĩ Đạo cũng như phương Tây các anh kính trọng Hiệp Sĩ thời trung cổ. Samurai không hạ sát samurai khác bị thương. Thật lý thú khi anh, một người lính mỹ, lại là kẻ thù đáng gờm nhất của tôi. Tôi băng bó cho anh. Đáng tiếc, không đủ thuốc. Chúc may mắn. Mong ngày gặp nhau vào dịp thuận tiện hơn, Scout Jamboree chẳng hạn”.

Thế chiến chấm dứt. Đồng minh thắng trận. Anh TQLC trở về quê Salt Lake City sum họp với gia đình và kể lại câu chuyện mình bị thương ra sao; được cứu sống như thế nào. Cha anh rất xúc động. Ông bèn kể lại cho Tr. Jackson lúc bấy giờ là một Trưởng lãnh đạo của BSA. Người ta cho rằng đây là bằng chứng cho tình anh em bốn biển một nhà. Khoảng nhiều năm sau, Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ tổ chức Trại họp bạn quốc tế. Trưởng Jackson đem câu chuyện này thuật lại cho phái đoàn Nhật tham dự trại và yêu cầu họ tìm kiếm người lính Nhật. Song không ai tìm ra tung tích. Có lẽ người lính kia không trở lại Nhật hoặc giả, anh đã bỏ mình nơi chiến địa.

Câu chuyện người chiến sĩ vô danh được truyền tụng trong HDS Nhật. Chuyện gây hứng khởi làm ai nấy đều cảm thấy tự hào về người chiến sĩ Hưởng Đạo vô danh kia. Họ phát động gây quỹ, đóng góp tài vật tích lũy khiên tốn của mỗi cá nhân. Sau một thời gian khá lâu, anh em mới có khả năng xây dựng một đài kỷ niệm. Bức tượng khắc nổi hình một anh lính Nhật tay nâng chân anh thương binh, tay phải chào. Hai người chào nhau. Quý vị có thể tìm thấy tượng đài này ở công viên thiếu nhi Kodomo-no-Kuni tại Yokohama. Phía trước tượng đài này nổi bật tượng một HDS khác đang chào hai chiến sĩ thuộc hai nước thù địch. Các chiến sĩ HDS trên thấm nhuần tinh thần HD và là hạt nhân cụ thể của Tình Huynh Đệ Thế Giới.

Đề kết thúc, xin trích dẫn một phần bài viết của Báo Jamboree năm 1924: Ở Nam Hải, hàng triệu vi sinh vật hợp tác với nhau và dần dần tạo nên những tảng đá san hô rồi trở thành hòn đảo lớn. Điều này cho thấy những gì có thể làm nếu một số đông người cùng hợp tác để thực hiện một công trình lớn lao. Cũng như các HDS cố gắng thực hành tình huynh đệ và thiện chí đối với nhau; nhờ vậy đến một ngày tất cả các quốc gia đều trở nên thân thiện hơn.

Phỏng theo bài truy tâm của ASM Mr. M. Yamada Troop15, 5/2007. NCN

Vài hình ảnh chụp tại Las Vegas ISM :

Plaque và huy chương kỷ niệm 2 vị Tổng Thư ký Văn Phòng Hưởng Đạo Thế Giới

At 27 years old, I have been in Scouting for 17 years – more than half of my life. At our Lien Doan's 10 year anniversary, I will have been with Lien Doan Chi Linh for more than half of my Scouting life.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I have learned to deliver the Scouting program to our units, maybe not perfectly but to the best of my ability. I have stood as the Doan Truong for a unit and I have served as Lien Doan Phio. I have guided Venturers into becoming Junior Leaders, then into becoming Assistant Leaders, and then into becoming Doan Truongs.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I have earned my Wood Badge and served as staff on half a dozen courses. I have signed off on dozens of merit badges, and participated on my district's camporee staff and Advancement Committee. I have received my District Award of Merit.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I have volunteered on the International Hosting Committee at a BSA National Jamboree. I have traveled to Canada, Mexico, and Brazil as a part of the 2019 North American World Jamboree Bid team. I helped to win that bid.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I have served as a Member-At-Large on the Board of Directors for the Girl Scouts of Orange County. I have

represented GSCOC at a GSUSA National Convention, a Juliette Low Seminar in India, and at the WAGGGS World Conference in South Africa. I continue to serve as a Service Unit Coordinator for Westminster 1.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I have had kids join my units, quit my units, love me and hate me. I have helped kids climb mountains and I have failed kids who have slipped through the cracks. I have made and lost friends, celebrated birthdays and mourned at funerals.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I wonder if I have done enough, and if what I have done was always done well. No and no. But Scouting is my religion, and Lien Doan Chi Linh is my family. Regardless of where life takes me, Scouting will always be in my mind and LD Chi Linh in my heart, and because of that, I will always strive to do more and be more.

After 10 years with Lien Doan Chi Linh, I have found a place where I belong, and my only vision for its future is to provide the same sense of belonging to all who join it that it has given me. Thank you to all who have been a part of my life's journey thus far: Scout leaders, parents of Scouts, my family, and most of all, my kids.

Alina Lee

Scouting experience

If I were to be asked what Scouting meant to me, my reply would probably sound cliché and wholly underwhelming. But then again, it's not easy to encompass an experience that has defined my life for the last five years in a few simple sentences. When I think of Scouting, the first place that comes to mind is Park West Park on McFadden Avenue, and the first people that come to mind are the members of Liên Đoàn Chí Linh. This group of scouters, leaders, and parents has been my family away from home during those hot days under the sun at weekend camps and a constant source of motivation for me as I've clumsily trekked through the past few years of my life. I could say that they'll never know how much I appreciate them, but it'd be due to the fact that I rarely let them know.

My best shot at a description of my Scouting experience would be to define it as unorthodox. I joined Scouting out of my own accord, without any parental suggestion or coercion. In fact, at times, my family has suggested that I leave it. Furthermore, it's no secret that the objective of Scouting for many has been focused around the attainment of awards and ranks. Blasphemous as it may sound, my own objective has never really revolved around the various Scouting achievements. I measure my own worth as a Scouter and the worth of the program that I'm a part of in the amount of dedication that I am able

to devote to it and the various positive aspects it has lent to my own lifestyle and way of thinking. I guess a part of the answer to the question of what Scouting means to me can be answered by my willingness to return to the park on as many Sunday mornings as I can to see what I can contribute back to something that has provided me with so much. The other part can be summed up with a few ways Scouting has affected my life. In times of desperation, I always strive to seek hope and optimism. I never kill spiders; I actually will try and transport them out of my vicinity and through the front door using a newspaper. I make sure to pick up both my own and my friends' litter (but only after yelling at them to do it themselves fails).

The experiences I've gained from being a part of this troop have left a lasting effect on me; I can

only hope life allows me the opportunities to repay my dues. Cheers to our tenth anniversary, Chí Linh.

PhucPham

***H**ello everybody, my name is Anthony Nguyen and I just rejoined Chi Linh again for the second time. Sounds funny right? I'll start off with the first time I joined Scouting. I believe I was 13 years old at the time. I learned about Scouting through my sister's friend, Vinh. Up until then, I didn't know exactly what Boy Scouts did. To me, I just thought that they camped and did all this community service like I'd see in the movies. I soon learned that those things were merely on the surface of what Boy Scouts really do. Within my first few weeks in Chi Linh, I learned about patrols, lashing, Scout oath and laws, advancement, and some of the numerous things the Scout handbook teaches you. I discovered that Boy Scouting was a world and a community all on its own, not constricted to America, but also the entire world.*

I regret to say that I did not stay in Boy Scouting very long. I only stayed for about three months. At that age, I wasn't interested in waking up every morning to drive to Scouts. I wasn't interested in wearing a uniform and having to answer to a Scoutmaster. To me, it felt like it was one more day of school, when I could just be sleeping in at home, or playing video games. The reality was that I was immature. I wasn't interested in learning essential life, leadership, and social skills. The day I left Boy Scouts was the day I prevented myself from being able to obtain the rank of Eagle Scout.

Five years passed until the day I put on a uniform again. During these five years, the most important thing that happened to me was growing up and discovering the values I care about. I became involved as a Youth Leader at my church, primarily through the influence of my sister. I have been a

Youth Leader at Santiago de Compostela Catholic Church for five years, and I continue to lead there today.

So why did I come back to Chi Linh? I wanted to shake things up a bit. I felt that if I went to Chi Linh and became a leader there, I could have a greater impact and influence on the kids. While I was at church, the kids I led were high school kids, some around the age of Venturers. I decided to come back to Chi Linh because I believed that the kids would be more willing to learn, and more respectful. Although I've only been back for three months (from the date I'm writing this), I can say that Chi Linh has made true of my beliefs. The kids are so respectful and so engaged in learning that I am glad I put the uniform on again. Coming back to Chi Linh this second time has been a lot different for me. Coming back as an adult with experience in leading has made things much more enjoyable. Now I can appreciate the values that Boy Scouting teaches you. Of course, I thank my church for giving me all the skills and training that I will employ in this troop. Hopefully, while I'm with Chi Linh, I can teach the kids a thing or two, but more importantly, that the kids will teach me some things.

-Anthony Nguyen

My Thanks

First off, this one is for all the Scouts and parents of Lien Doan Chi Linh; the past, present, and the future. I would like to thank the past Scouts and parents, the creators of the beautiful and distinct soul of Lien Doan Chi Linh, for being such important figures in my life, growing up as an adolescent. To the present, the heart of Lien Doan Chi Linh, I thank everyone for working so hard to keep the traditions of the Lien Doan alive as well as improving all the programs to the highest level they have ever been. As for the future, I am honored by your interest and involvement in the flourishing Vietnamese Scouting movement. My amazing family of Scouts, I love you all very much.

Second, I would like everyone for attending Lien Doan Chi Linh's 10-year anniversary celebration at Rancho Jurupa Park in Riverside, California. As important as the Scouts within the lien doan are, our brother and sister units are just as important in a more macro point of view. Our lien doan would not have been as successful without everyone's assistance and participation. Thank you, wonderful anh and chi of other lien doan!

Lastly, a thank you to the BSA organization. Thank you for your support the Vietnamese Scouting movement and recognizing all of its accomplishments.

A Look Back, A Look Foward

If you told me I would still be a part of Lien Doan Chi Linh nine and a half years ago, I would not have believed you. The leaders I looked up to taught me almost everything I had to know about being a great Scout and it is because of them that I aspire to do the same. Roughly four years ago, I was honored with the chance to be a youth leader for the Thieu program and it was, and still is, an entirely new perspective for me. My fellow leaders and I are responsible for guiding active young minds to their fullest potential and no matter how difficult it may be, it is always fun to me. Regardless of how long you've in Scouting, every individual Scout you talk to has his or her own unique personality which makes leading them such an amazing experience. I am doing something I truly enjoy, which is passing down wisdom I learned from the leaders before me, and

seeing the newer generations of Scouts use such wisdom to reach their goals. As long as there are people who want to be Scouts or Scouts who want to become better people through Scouting, I still want to be a Truong. My appreciation and love for Lien Doan Chi Linh and Vietnamese Scouting has accumulated with age and it will not stop here. I can honestly say Vietnamese Scouting is something I want to be a part of for the remainder of my life. Thank You.

Matthew Mai

Ralph Waldo Emerson once said,

"Do not go where the path may lead, go instead where there is no path and leave a trail." In a matter of twenty or so words, the renowned poet has expressed the very essence of my presence in Scouting. But before I go on any further about my purpose in Scouting, let's take it back a couple of years. Now, if you were to ask me, "How long have you been a Girl Scout?" the answer to that question would be, unfortunately, that I never was one. In fact, my involvement in the Scouting movement has only just recently begun. Scouting became a part of my life around the winter of 2009. Though I was never involved as a child, I had friends who partook in *Hỷ Ứng Đạo Việt Nam*, and it was only a matter of time before I found my way into it as well. Before Scouting, I was a leader of the youth program at my church; something I had done for about five years. As I was nearing the end of the fifth year as a youth leader, I had realized I needed a change. It was as if my time was up, and I did everything I could for that youth group. It was time to pass on the reigns, it was time for the youth I used to lead to step up, and it was time for me to expand my horizons. This is where Scouting came into the picture. I asked my friend, who was a

trưởng in Liên Đoàn Chí Linh, if they needed any more volunteers or people to

help out with the troop; and the rest is history.

That very winter, my life had changed.

It has been nearly two years, and I believe that joining the Scouting movement is one of the best decisions I have ever made. I am now a better leader because of it, and on a larger scale, it has made me a better person. Scouting has helped me develop skills that are so very important in almost every aspect of life. In addition to personal growth, it has also given me some amazing Philmont. After being in Scouting for about a year, I enrolled in Wood Badge Course WE4-39-2-10. It was definitely an experience to remember. It was the first event I did that included Scouters from all different backgrounds, races, and lifestyles; and the best part of it all was knowing that no matter how different we all were, we all had (at least) one thing in common – we were all a part of the same movement. After the training weekends, I started to work on my tickets. Within the last

year I have been able to organize a Crime Prevention Day, a day where I had a variety of speakers, from law enforcement to a youth-based prevention group, come out to talk to our Liên Đoàn about the affects of bullying and other dangers. I have also hosted a cultural diversity fun day, which I called "Friends Abroad," where the Ƒu Đoàn of Chí Linh met an American Boy Scout Pack. The day was filled with games, jokes, and skits, all while learning about different cultures! Since Wood Badge, I have also become a Merit Badge Counselor of Music, Communications, Reading, and Public Speaking; and my goal is to help every Boy Scout on his journey, by becoming one step closer to earning

his Eagle. Aside from Wood Badge, I also took a trip to New Mexico in June to attend a Vietnamese Scout Leaders' Summit at Philmont. This event was also very fun and full of learning. Because I started HỷŨng Đjơ ViƢt Nam in my young adult years, as opposed to my childhood, there are many things I did not know. The course at Philmont provided a lot of information to help me understand Vietnamese Scouting more. It was a week-long conference with Vietnamese leaders from all over the nation and of all different ages. I met people from Michigan, Oregon, and Texas, as well as developed stronger bonds with leaders from other Vietnamese troops of Southern California.

In just a short amount of time, I feel like I have been able to put a lot into our program in Liên Đoàn Chí Linh; and a lot of it has to do with the Wood

Badge training and Philmont trip I attended within this last year. I have learned many things, and there is still so much left out there for me to learn. Vietnamese Scouting, in addition to improving my leadership skills, has also helped me learn so much more about my own culture. I find that the traditions and customs of the Vietnamese culture are both beautiful and important; traditions that should be passed on from generation to generation. It would be a shame to forget these cultural aspects of life, but luckily, with HỷŨng Đjơ, it helps us keep these values close at hand.

Now that you've read about the last year and half of my experiences in Scouting, you may be wondering, "Why?" Why am I, a 22-year-old, Vietnamese-American girl, spending all of my time doing this? Why am I hanging out with a bunch of kids while other girls my age are out doing everything else but Scouting? Well, it's simple, really. The answer is, because I love it and I think it is important. I've spent nearly a third of my life so far in youth leadership. The venues have changed from leading at church to leading at Scouts, but my purpose in it has been constant. I think it is important to help guide the youth of today to become the greatest people of tomorrow. I would love to be able to pass on the wisdom and virtues that I have learned through my own accomplishments and failures to help others—all while learning and retaining as much of our heritage as possible. Being in Liên Đoàn Chí Linh helps me make that possible. To be able to leave my mark or make a difference in one child's life in some way, shape, or form—that is my ul

TRÁI XOÀI TÌNH NGHĨA

Xin mời ông Nguyễn Ngu lên văn phòng Cao Ủy có việc cần .

Đang đi lang thang trong trại Panat nikhom Thái lan, tôi chợt mỉm cười vì cái tên nghe ngộ ngợ! Một lúc sau, một giọng xướng ngôn viên khác vang lên :

-Xin mời ông có tên là Nguyễn Ngu hay Nguyễn Ngũ, người duy nhất còn sống trên con thuyền 408 lên văn phòng Cao Ủy có việc cần . Chi tiết cuối cùng khiến tôi thắc mắc: chỉ còn một người sống sót sao ? !!. Mình phải gặp ông ta cho biết rõ câu chuyện.

Tôi vội vã hướng về văn phòng Cao Ủy, chừng mười phút sau, một thanh niên khoảng trên ba mươi, thân hình gầy và cao, dáng mệt mỏi bước vào văn phòng, tôi đoán chắc là anh ta .

Khoảng 30 phút sau, người ấy bước ra, tôi tiến tới và vào đề ngay :

- "Xin lỗi, anh có phải là người." Anh đưa mắt nhìn tôi thật kỹ, bỗng la lên :

- "Nghĩa phải không?" Tôi cũng kịp nhận ra:

- "Ngũ hử!" Rồi chúng tôi ôm lấy nhau mừng rỡ ! Ngũ hỏi tôi:

- "Cậu ở đây lâu chưa?" .

Tôi chỉ một quán nhỏ nói:

- "Chúng ta vào đây uống nước rồi nói chuyện" .

Bên ly cà phê đá lạnh, chúng tôi kể cho nhau nghe bao nhiêu chuyện từ khi rời Thiếu Đoàn để nhập ngũ, thời gian qua đi cũng hơn 6 năm. Đột nhiên Ngũ hỏi tôi:

- "Cậu còn nhớ cô Út Lan không?" .

- "Cô Út Lan nào nhỉ?"

- "Cậu nhớ có năm gần Tết, Đoàn mình đi trại bay tại Biên Hòa, khi về đi ngang qua vườn cây ở Lái Thiêu mua ít chôm chôm về ăn Tết đó!"

Khúc phim dĩ vãng trở về thật nhanh trong đầu tôi ...

Sau khi dự trại bay về, chúng tôi đi qua một vườn trái cây, một anh nói với anh Đoàn Trưởng:

- "Xin anh cho chúng em vào vườn mua ít trái cây" .

Được anh đồng ý, chúng tôi vội vàng nhảy xuống, dựng xe ở bên đường rồi tiến vào vườn. Nhìn quanh không thấy ai, một anh lên tiếng :

- "Có ai ở trong vườn không?"

Từ trong căn nhà nhỏ, giọng một cô gái còn trẻ vọng ra:

- "Ai đó?"

- "Chúng tôi muốn mua một ít chôm chôm" .

Cánh cửa nhà mở ra, xuất hiện một cô gái khoảng 15, 16 tuổi.

Anh Đoàn Trưởng tiến lại gần và nói:

- "Chúng tôi muốn mua một ít trái cây về ăn Tết" .

Cô gái đưa mắt nhìn mọi người rồi chợt hỏi:

- "Các anh học trường Nguyễn Bá Tòng phải không?"

Anh Đoàn Trưởng ngạc nhiên:

- "Sao cô biết?"

- "Vì em học ở trường đó, nên nhận ra các anh, nhất là khăn quàng. Em tên là Út Lan; vườn cây này là của Tía Má em, các anh cứ đi hái, rồi em sẽ tính tiền sau" .

Mọi việc xong xuôi, chúng tôi chuẩn bị ra về, một anh nhìn lên mấy cây xoài rồi nói:

- "Mấy trái xoài to và ngon quá!"

Út Lan giải thích:

- "Mấy cây xoài này Tía Má em trồng cho gia đình và tặng bà con trong dịp Tết, nhưng em có thể tặng mỗi anh một trái". Nói xong cô gái đi ra sau nhà lấy một cây dài cho chúng tôi hái. Chúng tôi lại cảm ơn Út Lan một lần nữa rồi lên đường. Bất thành linh, trời đổ cơn mưa thật lớn, một người nói với anh Đoàn Trưởng:

- "Anh cho chúng em trú mưa ở đây một lúc chờ bớt mưa sẽ về".

Anh Đoàn Trưởng nhìn trời rồi nói:

- "Không sao, chúng ta sẽ là tài tử chính trong phim " Người đi trong mưa gió"!!

- "Câu nhớ ra chưa?"

Tôi gật đầu, rồi trêu Ngũ:

- ". bây giờ, Cậu đã là ông chủ vườn."

Ngũ lắc đầu buồn bã :

- "Ngày mình đi vượt biên, vô tình lại gặp Út Lan , ở trên thuyền chúng tôi cũng nói chuyện

với nhau. Vào một đêm, thuyền đang hướng về Thái Lan, bỗng có tiếng mọi người nhốn nháo: 'Hải tặc!' Mọi người còn đang bàng hoàng, chợt một loạt đạn điếc tai, những tiếng quát tháo chẳng ai hiểu, tiếp theo là những bóng đen nhảy xuống thuyền với súng trong tay. chúng ra dấu cho mọi người tháo gỡ vàng bạc, nữ trang trên người, sau đó chúng bắt các bà, các cô lên trên, cho hai tên ở lại với 2 khẩu súng sẵn sàng nhả đạn. khoảng 5 phút sau, chúng tôi nghe thấy những tiếng la hét, tiếng chửi, tiếng đập xuống thuyền. Sau đó, chúng bắn như mưa vào mọi người. Tôi úp mặt xuống sát đáy thuyền chờ chết. Thành linh, con thuyền như đâm vào tảng đá, rồi nước ủa vào đầy thuyền, mình chỉ kịp bám vào được mảnh ván rồi ngất đi. Lúc tỉnh lại, thấy đang nằm trong tàu, mới biết mình còn sống! Sau đó mới biết 39 người đều chết !!! Thật tội nghiệp cho Út Lan, mình vẫn nhớ mãi trái xoài ngày xưa!"

Tôi thở dài như nói với chính mình:

- "Chúng ta mang ơn rất nhiều người, nhưng không có dịp đền trả!"

SẾU GAN LỖ

I joined Lien Doan Chi Linh as an Au truong because my brother, Andrew, was a Soi Con. At that time, the Soi leaders were going through a transition period; Tr. Tu was going take over Tr. Loan's position as Cubmaster and I was to succeed Tr. Tu as Assistant Cubmaster.

At first I thought I was staying for a short-term position. I felt awkward because I knew no one and there was a lot of training, creating a difficult learning curve. After a few short weeks, I got my tuyen hua and became familiar with the other leaders and with the program. That was when I knew that I was going to be a Scout for a long time. A few months later, I was given complete responsibility over Au programs. It was hard at

first, but with the help of Tr. Tu, I gained confidence in my skills and abilities.

In the first few years, I became close to the other Au truong, especially Tr. Lan. She was not only someone I worked with but also someone with whom I could hang out and share my thoughts with. As time went by, I became more open and started to talk to other truong in the other units.

In the several years that I have been a truong, I have had the chance to attend numerous trainings, which were all very informative, fun and memorable. My first main training session was attending "Khoa Du Bi Truong" in 2004. Then in

2005, I attended the national Vietnamese Wood Badge course "Khoa Bang Rung – Tung Nguyen 5," an experience that I could never forget. This training course amplified my desire to stay in Scouting even more. During this camp, I met Scouts from all over and created close bonds with many of them, especially my Bobwhite patrol. They were all so sweet, caring and hilarious. I love them! After completing the course, I went back and started to improve the Au program. Then in 2010, I became a troop guide for a Wood Badge course. I was able to meet many new leaders and I almost re-lived my experience and knowledge I had gained back in 2005. Then in June of 2011, I had the opportunity to attend a conference at Philmont Scout Ranch, another huge opportunity to meet new leaders and have tons of fun.

Of the many experiences that I have shared with Lien Doan Chi Linh, my favorite memory is Thang Tien VIII. This was my first international camp and I was super excited to represent Chi Linh. This camp was my first for many things: rowing canoes, shooting BB guns and arrows, collaborating with other truong in running the program, meeting Scouts from around the world and camping for more than a weekend; and I am glad I got to do these activities for the first time with Chi Linh.

I am very thankful to be part of Lien Doan Chi Linh. Chi Linh has made me more outgoing and it given me numerous opportunities to meet wonderful people and experience exciting new sights and events. This Lien Doan has the most dedicated and remarkable group of parents and leaders, who have gathered the best kids who I absolutely adore. They are all very wonderful and lovable. I hope to stay with Chi Linh for many more years to come.

Mai Anh

Nụ Cười Hướng Đạo

Trong kỳ trại hội thảo dành cho các Trưởng Hướng đạo người Việt tại trại trường của Hội Hướng Đạo Hoa Kỳ - Philmont Scout Ranch thuộc tiểu bang New Mexico, nhà thơ Hồng Nhật có dịp tham dự cùng với một người bạn là Trưởng Hướng Đạo, trong suốt thời gian 1 tuần lễ quan sát cảnh sắc của trại trường, những thảo luận về các đề tài nóng bỏng và tế nhị giữa các thế hệ, nhà thơ đã sang tác bài thơ tặng Anh Chị Em Hướng đạo tham dự trại

Nụ cười của Chị của Anh
Sáng tươi, trù mẹn sẵn dành cho nhau
Dù thân trải mấy gian lao
Trái tim Hướng Đạo gạt gào tình thương
Tinh thần Hướng Đạo soi đường
Vì tha nhân giúp, chẳng màng hiểm nguy
Cùng nhau chung một lối đi
Tâm lòng Hướng Đạo khắc ghi lời nguyện
Hướng về Thượng Đế linh thiêng
Giữ gìn nhân cách, giữ vẹn tâm hồn
Tình dân tộc, nghĩa nước non
Thương người quyết giữ sức son một đời
Trẻ già trai gái hòa vui
Nụ cười Hướng Đạo rạng ngời hồn quê

Philmont ngày 25-6-2011
Nhật Hồng Nguyễn Thanh Vân

Family Poem

Gia Đình Tôi

My family has been there since my birth
They filled full of mirth
They have been there for me
Like that time I fell out of a tree
I need my family more than a fish needs water
That's all that matters, I don't care if the climate
gets hotter

There is a sad truth out there
One that happens everywhere
We go through the day, go to sleep and rest
And we don't even know we've hurt those who
love us best
We give family members a crushing blow, to
those who love us best

Our family cares for us and we drive them away
And they keep going, helping us every day
They share their love and care
Love that is beautiful like doves and mares
They love us and willingly share our pain
And we leave them standing there in the rain
In the end, I love my family
With them, I will live happily.

Danny Nguyễn (Thiếu Sinh)

Ngày tôi mở mắt chào đời,
Mẹ, Cha, Cô, Chú, Ông Bà vây quanh
Chúc mừng cháu bé mới sanh
Khôi ngô tuấn tú, hiền lành thông minh
Lớn lên trong cảnh gia đình
Bên tôi luôn có ân tình, chỗ che
Khi nào cũng có Thầy, Me
Nâng tôi khi ngã, chỗ che khi cần
Gia đình là cái thiết thân
Như cá cần nước, như vôi cần trầu
Dầu cho nước cạn bể dâu
Gia đình mái ấm nơi đâu cũng cần
Hồi ôi, đâu đó xa gần
Có người bạc nghĩa, bạc tình buồn thay
Chẳng cần mái ấm xum vầy
Xa người thân thuộc, hao gầy Mẹ, Cha
Gây chi những cảnh xót xa
Đau lòng Cha Mẹ, đau lòng người thân
Nhớ rằng chị ngã em nâng
Chớ nên xa cách tình thân gia đình
Mẹ, Cha như ánh bình minh
Bao dung, sáng đẹp như chim hoà bình
Tôi yêu quý nhất gia đình
Đống đời hạnh phúc, gia đình của tôi.

Uy Liêm

*Phụ huynh Sói Con - L/D Chí Linh
Phỏng theo bài thơ "Family Poem"
của Danny Nguyễn*

Đi Trại Ở Mỹ sống thấy mô!!!

Khi nghe 2 cô bé con bảo thích sinh hoạt Hướng đạo, chúng tôi nghĩ ngay đến việc cắm trại. Hướng đạo là phải có cắm trại mà lị. Cơ hội đến ngay sau một tháng các con tôi gia nhập vào Liên đoàn Chí Linh. Những ngày chủ nhật kế tiếp, chúng tôi thức sớm để “nghiên cứu thị trường” về lều được quảng cáo trên các báo. Tiệm nào rẻ hơn? Hiệu nào tốt hơn? Kích thước ra sao?... Sau nhiều lần mua rồi đem trả lại, cuối cùng chúng tôi tìm được cái vừa ý nhất.

Sáng ngày 19 tháng 5, bon bon trên xa lộ khoảng 30 phút, chúng tôi tới đất trại. Những ngày trước vì quá bận rộn, không có thời gian xem kỹ những hướng dẫn nên chúng tôi hơi lúng túng khi dựng lều. Nhưng không sao ! đã có hàng xóm láng giềng giúp đỡ, từng cây sườn, từng cây một và úm ba la – Uh oh! Cái lều hơi to – cũng chả sao, có khoảng trống để chứa vật dụng mang theo. An cư xong, chúng tôi tham quan nhà bếp. Wow! Bình gas,

bếp, nồi, niêu, soang, chảo, rổ, rá, muống, nĩa, bàn, ghế không thiếu thứ chi.

Sau khi đi dạo một vòng nhà vệ sinh và khu vực trại, chúng tôi được ăn phở, tráng miệng món dưa hấu ngọt mát. Rồi đến buổi cơm chiều quá tuyệt

vời, đầy đủ chất bổ dưỡng. Và còn hột vịt lộn lúc “sân khấu về khuya” nữa. Xin cảm ơn các anh chị nhà bếp thật nhiều.

Khuya đến, cuộn mình trong 2 cái sleeping bag được nối lại làm một, lót dưới lưng là một tấm nệm hơi được bơm cứng bằng bơm điện. Trong chiếc lều to đủ chỗ cho 8 người, chúng tôi hồi tưởng lại khoảng thời gian 1976-1978, lúc đó, chúng tôi chỉ có xe đạp làm phương tiện di chuyển đi cắm trại, chung quanh xe, chúng tôi cột đủ thứ linh kinh: những cây tầm vông to chắc, những tấm bạt lớn, cọc nhọn, nôi, củi, diêm quẹt vừa nấu cơm vừa khóc vì khói vương mắt em! Còn nếu trời mưa thì ôi thôi ! khỏi phải nói (hình như chúng tôi đã tìm đến nhau qua những lần cắm trại vất vả mà vui như thế), và chắc chắn chúng tôi sẽ nhớ mãi phần hợp ca mỗi người một bè để đáp lễ các em Hướng đạo trong đêm lửa trại.

Đã hơn 30 năm chúng tôi mới có dịp cất cao tiếng hát giữa rừng núi, đất trời bao la như thế: “Làm người kiêu hùng phải chọn làm người dân Nam”, với những lời ca và giọng nhạc ngạo nghễ đó, trong chúng tôi bừng lên niềm tự hào dân tộc hòa lẫn với nỗi man mác buồn tủi vì đất chúng tôi đang đứng là đất Mỹ, không phải là đất Mẹ Việt Nam.

Xa quê hương đã lâu, đất nước có nhiều thay đổi, các bạn nhỏ ở Việt Nam bây giờ nếu có cắm trại chắc là có nhiều phương tiện tiện nghi hơn chúng tôi lúc trước. Nhưng dù sao đi nữa, chúng tôi cũng đồng ý rằng : đi cắm trại ở Mỹ sống thấy mô!!!...

Hoàng Hải- Minh Thư

Đoàn Văn Nghệ “*Lính Chi*”

Ngày 13 tháng 2 năm 2010 đúng vào ngày 30 Tết, đoàn văn nghệ “*Lính Chi*” đã được khán giả khắp nơi về dự Hội Chợ Tết tại trung tâm khu vực Little Saigon, vỗ tay khen thưởng thật nồng nhiệt. Không khí buổi chợ Tết đón Xuân Canh Dần càng vui tươi, náo nhiệt hơn khi các diễn viên bước lên sân khấu. Khách vui xuân đang dạo quanh khu vực làng Việt Nam được thiết kế ngay trong khuôn viên hội chợ cũng phải dừng chân thưởng thức màn hoạt cảnh “Ngày Tết Quê Em” do đoàn văn nghệ “*Lính Chi*” trình diễn.

Quốc, cảnh trí của ngày Tết quê nhà Việt Nam với đầy đủ pháo xuân, gánh hàng hoa và

trái cây trên đường phố, bày em nhỏ vui chơi ngày Tết bên bàn bầu cua, với Ông Đồ già “*bày mực tàu giấy đỏ trên phố đông người qua*”. Đặc biệt hơn hết, khán giả lại được nhìn thấy hình ảnh những chiếc bánh chưng được nấu nóng với lò củi lửa ấm nồng do những người dân quê chất phác gói ghém từ lúa đậu do chính mình gặt hái để mang tặng và chia sẻ sung túc với mọi người. Không khí ngày Tết từ thành thị đến thôn quê, với Cha Mẹ và các con quây quần từ phương xa

về chung vui bên gia đình đã được các diễn viên lột tả trên sân khấu thật vui tươi và hạnh phúc. Ngày Tết vui Xuân cũng đầy đủ rộn rã bừng sống với múa Lân, Ông Địa và Trống Làng.

Đoàn văn nghệ “*Lính Chi*” đã thành công trong việc chọn lựa tài tử để thủ vai diễn trong màn hoạt cảnh “Ngày Tết Quê Em” trong dịp trình diễn năm nay. Khán giả thật thích thú khi ngắm nhìn nam nữ diễn viên từng được lắng lòng biết đến trong làng văn nghệ như Nancy Phạm trong vai nữ nông dân duyên dáng; Khoa Trần trong vai nam nông dân khỏe mạnh, đẹp trai, Ryan Trần và Kayla Diệp thật xuất sắc trong

vai Cha Mẹ với cặp mắt kiếng cận đen tuyền; Kim Lê thật duyên dáng bên cạnh gióng gánh trong vai cô gái bán hoa trái; hai nam diễn viên Brandon Khổng và Brian Bùi ngây ngô trong vai bầy trẻ em chơi bầu cua; Eric Lê nghiêm trang với chiếc áo dài the thâm trong vai Ông Đồ (đặc biệt viết tay trái)- thật hiếm hoi khi tìm được một Ông Đồ viết bằng tay trái trong dân gian Việt Nam. Ba nữ diễn viên trẻ tuổi Taylor Đinh, Vanessa Thanh và Charlena Huỳnh thật xinh tươi trong vai Hoa và đàn con nhỏ; Andy Bùi, Hubert Trương, Steven Thanh, Paul Thanh, và Derek Nguyễn thật sinh động trong vai múa Lân

và Trống Làng; Ryan Nguyễn và Dân Lê thật hoạt náo trong vai Ông Địa.

Khi được hỏi tại sao đoàn văn nghệ lại có tên là “**Lính Chi**”, người đại diện đoàn cho biết: “Đoàn chúng tôi tên thật là Chí Linh. **Lính** đây là các em đoàn sinh thuộc Liên đoàn hướng đạo Chí Linh. Xuất thân là những hướng đạo sinh, các diễn viên luôn luôn sẵn sàng tham gia phục vụ cộng đồng nhất là những buổi sinh hoạt cộng đồng với mục đích phát huy và bảo tồn văn hóa Việt Nam. Đặc biệt đoàn chúng tôi còn có cả một đội đạo diễn phụ huynh “*Tài Tử*”. Tất cả

những chi phí bao gồm đạo diễn, trang phục, thiết kế sân khấu, giải lao cho những buổi tập diễn, vận chuyển v.v đều được đóng góp bởi lòng nhiệt tâm tình nguyện . Vì các em đoàn sinh trong tuổi ấu thơ và thanh thiếu niên, chưa có em nào đến tuổi lao động và chưa có tài chánh thu nhập, nên mọi chi phí đều được **chi** trả bởi các phụ huynh đầy tình thương và nhiệt huyết luôn sát cánh bên cạnh các sinh hoạt của con em mình. Đó là những lý do mà đoàn văn nghệ chúng tôi được mệnh danh là Đoàn Văn Nghệ “**Lính Chi**”.

Thay mặt cho cộng đồng Việt Nam tại quận Cam, miền Nam Cali, chúng tôi xin có lời khen ngợi và cầu chúc đoàn văn nghệ “**Lính Chi**” luôn vui khỏe và thăng tiến mãi trên con đường phục vụ cộng đồng và hướng dẫn các em diễn viên hướng đạo sinh trở thành những công dân hữu dụng cho xã hội mai này.

18 tháng 2, 2010 Phóng Viên “*Tài Tử*”

Khổng Thanh-Liên

Muốn biết thêm chi tiết xin vào xem hình ảnh và video trên trang:

[http://s446.photobucket.com/albums/qq183/gdhaithu/100213_Tet-Tet/](http://s446.photobucket.com/albums/qq183/gdhaithu/100213_Tet-Tet/?albumview=slideshow&track=share_email_album_view_click)
<http://www.youtube.com/watch?v=mlclPWT6kfQ>

Ngày đầu tiên vào Liên đoàn

Tôi đến Mỹ định cư lúc cậu con trai của tôi được 3 tuổi, đến khi cháu lên lớp 8 thì mới biết Liên đoàn Chí Linh, lúc đó tôi chưa biết sinh hoạt hướng đạo như thế nào? Ở đâu? Tôi đưa cháu vào để sinh hoạt Hướng Đạo vì chỉ muốn con vào một đoàn thể.

Vào tháng 9, 2002, trong lớp học Anh văn, tôi có nói chuyện với chị Duy học cùng lớp về ý định cho con tham gia vào đoàn thể thiếu niên nhưng không biết ở đâu. Tôi thấy các con em Phật tử đi cắm trại rất thích nên có ý định cho cháu gia nhập Gia Đình Phật Tử, nhưng chị hàng xóm khuyên vào Phật tử khó hơn, chị Duy nghe vậy bảo tôi đưa cháu vào Hướng Đạo vì sinh hoạt Hướng Đạo không phân biệt tôn giáo. Chị ấy có 3 đứa hiện đang

sinh hoạt với Liên đoàn Chí Linh mỗi tuần vào sáng chủ nhật.

Vào một sáng chủ nhật đẹp trời, tôi chở con tôi đến Park West Park, không thấy họ sinh hoạt, tôi gọi chị Duy để hỏi, được chị cho biết LD đang tổ chức kỷ niệm ngày thành lập một năm của LD; khi tôi đến nơi thì thấy các Trưởng, Phụ huynh và Hướng đạo sinh đang nghiêm trang làm lễ, tôi gặp chị Cúc đầu tiên, tôi cho biết muốn cho con tham gia LD, chị Cúc có mời tôi ở lại cùng tham dự buổi lễ với tiệc thật là vui.

Tuần sau, tôi chở cháu chính thức sinh hoạt với LD Chí Linh, khi đến nơi, cháu được điều phối sinh hoạt với Ấu đoàn do Trưởng Nguyễn Nhật Tựu đảm trách, lúc đó, Ấu đoàn chỉ có 9 – 10 em, cũng như các đơn vị khác đều rất ít đoàn sinh.

Lần đầu tiên đi trại, tôi không biết đường, nhờ chị Mai chở đi cùng, những lần đi trại sau, tôi làm gan đi một mình chạy freeway, lúc ấy bụng thì đánh loto, cả người toát mồ hôi lạnh bởi vì không biết đường cũng ráng mà chạy; chạy mãi mà vẫn không thấy đất trại ở đâu, chỉ thấy toàn rừng núi và đường dài thăm thẳm, tôi gọi Trưởng Hui cho biết đã bị lạc đường rồi, Trưởng chỉ đường cho đi nhưng cũng lạc nhiều lần mới tìm được đất trại. Không phải một lần mà lần đi trại nào cũng đi lạc. Có một kỳ trại ở Long Beach, tôi làm oai với cô Nhân cũng là một phụ huynh Sói: tôi về tôi sẽ dẫn đường ra khỏi đất trại không lạc đâu. Gần 9 giờ tối chúng tôi mới khởi hành, tôi chạy trước, cô Nhân chạy sau, trên xe có cậu con trai nhỏ; tôi chạy lố qua bên kia đường rồi chạy hoài không ra được kể cả chạy ngược chiều. Trời về khuya, cậu boy trên xe của Nhân nó khóc sợ lạc đường rồi ngủ trên xe. Lúc đó tôi vừa sợ, vừa lo lại toát mồ hôi lạnh rợn người, sức nhớ vội ngừng xe lại tìm trong túi thì thấy cái phone của con gái nó bỏ vào, mừng quá lại bấm số kiếm Tr. Hui để nhờ giúp chỉ đường, nếu không có cái phone của con gái bỏ vào thì chúng tôi không biết sẽ ra sao? Chắc phải ngủ trong xe tối đó. Khi Tr. Hui và Cúc đến, chúng tôi mừng quýnh. Mỗi khi nói đến tôi là Trưởng biết ngay, người bị lạc đường, cho nên tên tôi với Liên đoàn là Nguyễn thị Đi Lạc Đường.

Thấm thoát thời gian trôi qua nhanh quá, con tôi đã sinh hoạt trong Liên đoàn được 9 năm. Bản thân, tôi nhận thấy, các Trưởng rất nhiệt tình cùng với các phụ huynh đã chăm lo cho các đoàn sinh và Liên đoàn vững mạnh đến nay vừa tròn 10 năm thành lập.

Tôi kính chúc các Trưởng và các phụ huynh mãi mãi được nhiều sức khỏe để chăm lo Liên đoàn lớn mạnh và đặc biệt cảm ơn các anh chị trong ban “nhà bếp” với lời khen chân thành “quá xuất sắc”.

Nguyễn thị Đi Lạc Đường

Mãi mãi là Phụ huynh LD Chí Linh

SUY TƯ CỦA MỘT CỰU HƯỚNG ĐẠO

Sau một thời gian dài không đi sinh hoạt trại, sự trở lại trong dịp tham dự trại Liên Kết 8 đem đến cho tôi sự hứng khởi vô bờ, đồng thời tôi cũng phát hiện được nhiều điều bổ ích mà trong phong trào đã có từ lâu; tiện thể, trình bày cùng quý Trưởng, Phụ huynh, và Hướng đạo sinh:

Trong sinh hoạt trại kỳ này, một sự kiện nổi bật và có ý nghĩa nhất chính là lễ hội của các Tu sĩ (Tuyên úy Phật Giáo, Thiên Chúa Giáo). Vị Tuyên úy Phật Giáo người Mỹ, theo tôi, là con người đã lớn lên và trưởng thành trong nền xã hội kỹ thuật cao, khoa học tiên tiến nhất, Ngài giảng một bài về sự trong sáng của Tâm Linh cho chúng ta. Phải chăng đến bây giờ xã hội Tây Phương mới thấy vấn đề hoạt động tâm linh là cần thiết. Không những thế, có rất nhiều người trí thức đã đem nó tạo nên một khoa học thực nghiệm để bổ sung cho khoa học nguyên tử hầu giải quyết những nhu cầu về thân xác?

Các phát minh khoa học chỉ làm cho con người sống tiện nghi hơn nhưng không giải quyết những khổ đau do ý muốn chiếm hữu (tiền tài, danh vọng, tình cảm, quyền lực...) làm của riêng gây nên sự u tối về tâm, cũng như con người sống trong thành phố đầy ô nhiễm, bệnh tật vì mất sự quân bình về không khí.

Đời sống Hướng Đạo đem lại cho chúng ta tất cả, điều luật Hướng đạo là phương pháp dễ nhất để điều hòa Tâm – gây nên tình thương về ý niệm xã hội cao, cuộc sống gần thiên nhiên cho chúng ta không khí trong lành, đem lại thân thể tráng kiện, ít bệnh tật.

Hướng đạo một ngày – Hướng đạo một đời, vì thế chúng ta phải luôn luôn chăm sóc thân tâm để không phải gặp khổ đau về thể xác lẫn tâm hồn, vì đây là một vấn nạn của xã hội Tây phương – một xã hội máy móc, đầy stress.

Điều luật và cách sống đúng của người Hướng đạo là một môn học mà bây giờ đang được cổ động, đó là khoa học tâm linh để con người hướng thiện, đem lại tình bác ái mà không nặng về tôn giáo,

10 điều luật Hướng đạo là cách tốt nhất và dễ dàng nhất để huấn luyện Thanh Thiếu Niên trở nên con người hoàn chỉnh mà khoa học và kỹ thuật hiện tại không mang đến cho con người. Chỉ con người Hướng đạo là người quân bình từ thể xác đến tâm hồn, vì như thế, khi lãnh đạo sẽ đem đến hòa bình và thân ái dễ dàng.

Hòa bình và thân ái chỉ đến từ mỗi con người chứ không đến từ lời cầu xin hay ban phước. Điều này có được nếu chúng ta có những thế hệ kế thừa.

Hướng đạo kính trọng danh dự, ai cũng có thể tin lời nói của Hướng đạo sinh, và Hướng đạo sinh trong sạch từ tư tưởng, lời nói đến việc làm.

Chúng ta có may mắn là đã gia nhập phong trào, đã có những phương pháp tốt nhất để luyện thân tâm; vì thế, chúng ta cố gắng xây dựng một đội ngũ kế thừa tốt đẹp. Ảnh hưởng của các cháu cũng không nhỏ, trong học đường, xã hội, gia đình. Thế giới sẽ an hòa.

Tôi mong rằng Hoa Nhân Ái sẽ nở rộ trong vườn Ý Sạch.

Thân Ái

Hồ Ngọc Phố

CỜ BAY CỜ BAY

Mỗi năm, cứ đến tháng 4, tôi lại nhớ đến bài ca “Qua Cầu Ấi Tử”, lời ca đã gọi cho tôi bao nhiêu kỷ niệm:

“Mẹ ưu sầu qua cầu Ấi Tử - Trăm thương nghìn nhớ xin gởi lại bên sông - Bên sông máu thấm đôi giòng - Bên sông giặc (Cộng) về hiện hình muông thú - Con trai mẹ lao mình trong đạn lửa - Máu thép tim gan ngăn chiến xa thù - Mất ngồi say lửa dưng nghìn xưa - Bàn tay thép trên sắt che nòng súng - Cẩn máu môi uống lời thề kiêu dũng - Lời thề xé núi phá mây - Mẹ ưu sầu qua cầu Ấi Tử.” (Chiến Ca Mùa Hè 1972)

24 tháng ba năm 1972, Tuần Đống Đa của tôi đang hành hương Đức Mẹ ở La Vang Quảng Trị. Bỗng nghe một bác gái nói:

- Các cậu từ đâu tới? Các cậu thuộc đoàn thể nào vậy?

- Dạ chúng cháu là Hướng Đạo VN, cháu từ Saigon ra viếng Đức Mẹ La Vang.

- Máy ngày nay, tôi thấy mấy cậu hiền lành hay giúp đỡ người khác, nên tôi nói nhỏ “các cậu rời khỏi đây ngay, càng sớm càng tốt.

Nói xong bác bỏ đi, tôi phiên một Đại Úy VNCH, hỏi chúng tôi:

- Các cậu là Hướng Đạo từ đâu tới?

- Dạ chúng em từ Saigon ra

Nghe tới đây, vị Đại Úy này gọi liền về

“đầu đó”, khoảng 10 phút sau, một chiếc xe jeep chạy tới, vị Đại Úy này nói:

- Các em lên xe rời khỏi đây ngay, xe chở các em ra bến xe về luôn Saigon càng sớm càng tốt, không hỏi lời thôi gì hết, anh cũng là Hướng Đạo, Đạo Quảng Ngãi, nghe lời anh.

Vị Đại Úy quay qua dặn dò anh lính tài xế xe jeep gì đó, chẳng biết sao, chúng tôi lên xe jeep, anh lính chở chúng tôi ra bến xe đò và đẩy chúng tôi lên chuyến xe về Đà Nẵng, anh lính đợi xe cát bánh anh lính nói “Đó các cậu còn lớn lắm đó về tới Đà Nẵng, đón xe về Saigon càng sớm càng tốt”. Chúng tôi cảm ơn anh và cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng đoán biết là sẽ có biến cố gì đây.

Về tới Đà Nẵng, chúng tôi đón xe đò về Saigon, và trên đường về, chúng tôi được biết giặc đã tràn qua Cầu Ấi Tử vào đêm hôm đó. Thì ra bác gái Quảng Trị và vị Đại Úy đã biết trước sự nguy hiểm sắp xảy đến cho chúng tôi và đã cứu chúng tôi. Các anh đã cứu chúng tôi, bổn phận của chúng tôi là người Hướng Đạo có bổn phận phải lo lại cho con em của các anh, vì vậy đang từ một HDVN, tôi đã mạnh dạn trở thành Hướng Đạo Quân Đội cũng để giúp anh LĐT Trần đang có bổn phận thành lập một đạo Hướng Đạo Quân Đội.

“Rời tay phút chia ly, Rời tay phút chia ly, bạn ơi vui lên đi bạn hỡi vui lên đi gian khổ ta không nề luôn nhớ nhau trong đời từ nay cách xa.”. Tháng tư nào kể từ ngày mất nước tôi đều hát bài này trong nỗi nghẹn ngào.

35 năm qua rồi, bao nhiêu chuyện buồn vui qua, nhưng mỗi năm, tới tháng tư, không hiểu sao tôi lại nhớ tới những “ngày xưa thân ái”. Nhìn lá cờ vàng bay phất phới trên bầu trời gọi tôi nhớ lại chuyện hôm nào.

- Các em thân, một số trưởng và đoàn sinh Đống Đa đã ra đi ngoại quốc theo gia đình, chúng ta hôm nay tại đây, anh là người lớn nhất còn lại với các em, anh tuyên bố hôm nay ngày

hợp đoàn cuối cùng, tất cả chúng ta sẽ làm lễ hạ cờ và tiễn đưa Cờ Nước Cờ Đoàn thân yêu của chúng ta về đất Mẹ. (May 01 1975, Thursday). Nhưng các em nhớ rằng “Một ngày Hướng Đạo cả đời Hướng Đạo”, châm ngôn Hướng Đạo là giúp ích và vui tươi trong mọi trường hợp, nhớ cho anh một câu “Dù ngày mai trời sập, nhưng hôm nay các em vẫn phải cười mà sống vui vẻ” đó mới là người có máu Hướng Đạo trong tim.

Thế là chúng tôi hạ cờ sau khi chào từ giả. Một lễ “thieu” để tiễn đưa hai lá cờ đã đi theo chúng tôi từ ngày đoàn được thành lập: ngày mừng năm tháng giêng năm Quý Sửu. Sau bài ca Farewell, chúng tôi chia tay trong nước mắt

Qua tới Mỹ một thời gian, tôi có một tủ đựng đồ cũ, cả mười mấy năm nay chưa một lần mở ra xem bên trong có cái gì??????? Đầu tháng 2 năm 2007, vô tình tôi soạn đồ recycle trong garage, tôi mở tủ ra, lục lọi tùm lum và tôi tìm thấy 3 Cờ Vàng ba sọc đỏ mà tôi tự tạo cách đây mười mấy năm.

Một buổi tối khoảng 8 giờ hơn, về đến nhà, 3 đứa cháu con ông anh chạy ra mừng hóm: “Chú ơi, giúp cháu explain this flag đi”, tôi tá hỏa tam tinh vì trên tay các cháu là 3 lá cờ đỏ sao vàng bằng giấy. Tôi vặn hỏi “tại sao các con có lá cờ này?” Các cháu nói là lấy từ internet xuống, ngày mai cả 3 cháu phải presentation in front of the class về lá cờ của quốc gia mình, chú giúp chúng cháu đi”. Các anh chị tưởng tượng mặt tôi khó coi đến chừng nào, giận không được mà khóc cũng không xong, các cháu còn bé có biết gì đâu. Giờ này làm sao kiếm cho ra 3 lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ bây giờ, cái khó ló cái khôn, không thể đầu hàng được, tôi chạy ra Home Depot mua một thùng sơn vàng và tape màu đỏ về nhà, phải bằng mọi giá có ngay 3 lá CVB&D.

May quá, hôm đó tôi lại mang về 2 cái filters bằng vải, thế là tôi lấy một thùng carton sơn vàng hai mặt làm một lá cờ lớn, hai cái filter cũng được sơn vàng 2 mặt làm thành 2 lá cờ nhỏ

sau khi dán 3 ba sọc đỏ lên. Rồi lại phải giảng cho các cháu biết về cách làm cờ VNCH dài 3 phần rộng 2 phần, lịch sử hào hùng của dân tộc 〇〇. Sau khi các cháu presentation xong mang về đưa lại cho tôi và tôi đã cất vào tủ tới ngày hôm nay. (HIC)

Và trong một lớp học Việt ngữ vài năm trước

- Tuần trước các em đã được học về Hội Nghị Diên Hồng, Bạch Đằng Giang nói lên tinh thần đoàn kết của dân tộc và hôm nay chúng ta học về lịch sử CỜ VÀNG 3 SỌC ĐỎ, QUỐC KỲ VIỆT NAM.

Tôi đang cố gắng hết sức giảng về LÁ CỜ VÀNG, QUỐC KỲ VIỆT NAM, niềm tự hào dân tộc, thì bỗng một em dơ tay hỏi.

- Thưa thầy, nếu như có một lá cờ rách hay không sử dụng được thì phải làm sao?

Một câu hỏi quá hay, tôi chợt thấy mình thiếu sót, tôi chỉ lo dạy các cháu về niềm tự hào dân tộc, nhưng quên đi phần phục vụ. Tôi đã trả lời câu hỏi của em học sinh này:

- Trong trường hợp cờ nước không thể phục vụ được nữa, chúng ta có nhiều cách để làm, các em có thể giữ trong tủ làm kỷ niệm, cũng có thể thiêu hay chôn nhưng phải được làm trong một buổi lễ trang trọng. Ngày má thầy mất thầy thiêu, ngày bố thầy mất thầy chôn, nhưng dù chôn hay thiêu gia đình thầy cũng phải làm lễ tiễn đưa linh hồn bố mẹ thầy. Lá cờ cũng thế, LÁ CỜ là hồn nước của cả một dân tộc cũng giống như người thân của mình, trong trường hợp không thể phục vụ dân tộc được nữa, các em có thể giữ ở nơi trang trọng nhất trong nhà làm kỷ niệm, còn không thể, thì hình thức hay nhất là THIÊU (CREMATE) rồi tới CHÔN (BURY), nhưng các em không thể làm một mình mà phải tổ chức một buổi lễ trang trọng để TÔN VINH TIỄN ĐƯA trước mặt các thầy cô huynh trưởng.

- Vậy thầy chỉ chúng em làm được không?
- Được, thầy sẽ tổ chức cho các em xem.

Và rồi trong 30 tháng tư năm đó, tôi đã dạy các cháu TÔN VINH LÃ CỜ và đây cũng là hình thức của RETIRING THE COLOR.

Rồi tới ngày chuẩn bị cho TT9, tôi được một trưởng LD giao cho trọng trách huấn luyện các em dựng cột cờ.

- Anh phải làm sao dựng cờ 3 tầng cho các L/D khác “sợ”

- Thôi, dạy cho các em biết cách làm thì dạy chứ làm cho các L/D khác “sợ” thì không nên.

Hai anh em cùng cười. Bỏ qua bao nhiêu ngày giằng co giữa tôi và một phụ huynh khác về cột cờ và cổng trại. Sở dĩ tôi muốn có cột cờ cho LD không phải để khoe với các LD khác, mà tôi chỉ muốn các HDĐ CHÀO CỜ BUỔI SÁNG. Suốt 7 ngày trong đất trại thì 6 ngày chào cờ buổi sáng, còn gì vui hơn. Mục đích tôi đã đạt. “See you at TT10”.

Minh Kính

CHUYỆN NẤU ĂN

*N*hìn hai đứa con trai nấu cơm với mẹ cho cả nhà ăn, tôi chợt nhớ đến ngày tôi còn bé 11 tuổi mà đã lăn lộn qua bao nhiêu ngày ngủ “khách sạn ngàn sao”:

- Sao mấy hôm nay, con cứ quanh quẩn bên má vậy, có chuyện gì nói má nghe?!

- Có gì đâu má? Thấy má nấu cơm con muốn học thôi mà.

- Thôi cậu, má biết tổng cậu quá mà, muốn thi tài với ai đây. À, 2 tuần nữa đi trại HD rồi, bị bắt nấu cơm phải không?

- Không phải là bắt, con không muốn nấu cơm ba tầng.

- Cơm ba tầng là sao?

- Dạ là dưới khét giữa nhão trên khô đó má
Hai mẹ con tôi cười và thế là tôi được bà cụ truyền nghề nấu cơm,

- Nấu cơm trông dễ như vậy nhưng phải hiểu cách nấu nhé con; hạt gạo đầu mùa mềm nên không cần nhiều nước, gạo cuối mùa rất cứng nên thêm chút nước và gạo giữa mùa thì nước chỉ ở đốt ngón tay.

- Nhưng làm sao biết được gạo đầu mùa và cuối mùa hả má?

- Con phải cắn thử, đây là ba loại gạo má vừa nói đây, hạt cứng là gạo cũ, hạt mềm là gạo

má mới mua còn hạt hơi cứng cứng là gạo được 3- 4 tháng tuổi rồi. (Nhà tôi thường hay có ít nhất 500 kg gạo trong nhà)

Tôi cần thử, rồi đợi bà cụ dạy tiếp:

- Nồi cơm muốn ngon thì cần nhất là cái bếp, nếu con có cái bếp ngon lành thì con không sợ gì cả. Gạo chỉ cần một nước vo và một nước tráng là đặt lên bếp, hôm nay con nấu gạo mềm thì khi đông nước, con lấy bớt ra khoảng 1 bát nước, chiều nay nấu gạo cứng thì trên đốt ngón tay 1 chút hay thêm một bát nước còn gạo giữa mùa thì ngang đốt ngón tay, hiểu chưa cậu ?. Muốn cho cơm không bị khô nhão khét thì nồi cơm phải SÔI SÙNG SỤC trong vòng 10 phút đầu tiên, nếu không thì nồi cơm sẽ nhão vì gạo ăn nước quá nhiều, muốn như vậy con phải để lửa thật lớn. Như nồi cơm nhà mình 12 người ăn, con phải dùng bếp lớn nấu cơm, sau khi cạn nước, con xới lên cho đều rồi đập kín nắp lại, chuyển qua bếp nhỏ để lửa thật nhỏ, (nồi cơm chín ngon lành). Trong khi đợi cơm chín thì đi làm thức ăn mặn. Để má chỉ cho con vài món mặn nhé: canh chua cá, canh rau đay riêu cua, đậu hũ om cà chua, canh khoai mỡ.

Kỷ niệm xưa đó cũng làm tôi nhớ lại một kỳ trại cách đây 2 năm tại Big Bear, cậu lớn nhất đang trở nghề chỉ cả đội nấu cơm thi đua với các đội Tuần với nhau:

- What next, Phi ? (Làm gì nữa hả Phi)
- Oh, put fish in 5 minutes (bỏ cá vào nấu 5 phút)
- What next Phi?
- Tomato, then water then rau om then.. eat (Cà chua, nước và rau om cuối cùng thì ăn)
- What about “món mặn” Phi ? (Còn - Break dozen eggs into ground pork, mix well then put in a hot pan until finish, low heat (đập 12 trứng vào thịt băm, trộn đều rồi bỏ vào chảo nóng cho tới khi chín để lửa nhỏ).

Rồi cậu chỉ cả đội nấu cơm. Trong khi đó, cậu nhỏ cũng bị réo om xòm:

- Raphael, rice is boiling, what are we doing now? (Cơm sôi rồi phải làm gì đây)
- Mix it up, seal the pan and low the heat (xới lên rồi đập kín lại, vặn nhỏ lửa)
- How about soup and món mặn, Raphael? (Còn món canh và món mặn thì sao, Raphael)
- Oh, boil the water then put broccoli into boiling water, put lạp xưởng into rice pan now. (Oh nấu nước sôi bỏ broccoli vào, bỏ lạp xưởng vào nồi cơm bây giờ)
- How about fried tofu Raphael (Còn đậu hũ chiên làm gì?)
- Oh, Cut tomato into 4 pieces then put in together and cook until boil, put some noodle tastes bags in (Oh cắt cà chua làm 4, bỏ tất cả vào nấu sôi, đừng quên bỏ vài gói gia vị của mì gói vào)

Tới đây quý vị thấy chuyện đi HD không dễ tí nào phải không nè.

Minh Kính

Phụ Huynh với con em Ngành Ấu

Tôi có 3 cháu sinh hoạt trong LD Chí Linh, cháu lớn đã hoàn tất Gold Award, cháu kế đang làm Final Project, còn cháu nhỏ sẽ lên Kha nay mai. Trên chặng đường khá dài 8 năm, tôi đã đầu tư về tinh thần, sức khỏe, và vật chất để lo cho các cháu cho đến hôm nay. Bây giờ nhìn lại, chính thời gian con tôi ở ngành Ấu đã tạo nơi tôi nhiều điều đáng nhớ.

Như quý phụ huynh đã biết, khi gửi con em mình gia nhập vào một Liên đoàn Hướng đạo, mỗi người có một mục đích khác nhau; con em không biết ý định của cha mẹ. Có lần tôi hỏi một đoàn sinh Ấu Nam:

-"Cháu có biết tại sao cha mẹ cho cháu tham gia sinh hoạt Hướng đạo không?"

- "Ba Mẹ bắt đi thì đi thôi", cháu trả lời.

Điều này không lạ đối với tôi vì chính mấy đứa con của tôi đã từng nói: "Ơ, tại bố thích Hướng đạo nên bắt tụi con vào" !!!

Ngẫm nghĩ, những câu trả lời của các cháu cũng đúng bởi lẽ chúng không biết gì về Hướng đạo, thậm chí về từ ngữ cũng không hiểu Hướng đạo là gì. Vậy thì tại sao đã có nhiều em hoàn tất con đường từ ngành Ấu đến khi đạt đẳng thứ cuối cùng? Rõ ràng ngoài sự cống hiến tận tụy của các Trưởng HD, vai trò của phụ huynh đối với con em của mình rất quan trọng. Và tùy hoàn cảnh thực tiễn của từng gia đình, việc thể hiện vai trò này dĩ nhiên cũng khác nhau.

Tổ chức đoàn sinh trong một Liên đoàn Hướng đạo chia thành 3 ngành theo tuổi: Ấu (Sói Con, Chim Non), Thiếu, và Kha-Thanh. Ngành Ấu rất quan trọng vì những bài học vỡ lòng sẽ ghi dấu ấn suốt cuộc đời của trẻ.

Khởi đầu ngành Ấu, tuổi từ 7 đến 10. Với tuổi này ngoài việc học ở trường, hầu hết các cháu còn sống trong phạm vi gia đình dưới sự chăm sóc của cha

mẹ, nên khi tham gia sinh hoạt Hướng đạo các em rất ngỡ ngàng vì tất cả là vùng trời xa lạ từ khung cảnh đến bạn bè 〇〇.. Thường thì các em biểu hiện buồn chán, đôi khi còn phản ứng bực bội mỗi buổi sáng Chúa Nhật phải thức dậy để chuẩn bị đi sinh hoạt, mà tự thân các em không cảm thấy hứng thú. Dựa trên tâm lý của đoàn sinh ngành Ấu này, châm ngôn "Gắng Sức" được Hướng đạo đề ra để các em phải phấn đấu thực hành trong sinh hoạt. Và "gắng sức" cũng có ý nghĩa đối với phụ huynh nữa.

Để giúp các con vượt qua giai đoạn đầu của ngành Ấu này, chúng tôi đã phải nhẹ nhàng, đầy lòng thương yêu dỗ dành khuyến khích chúng. Trong sinh hoạt thường nhật của gia đình, thỉnh thoảng lựa khi thuận tiện như trong bữa ăn hoặc khi lái xe để giải thích cho các cháu hiểu về những lợi ích của Hướng đạo. Đồng thời tôi cũng tìm hiểu về những điều luật Hướng đạo hầu phối hợp chặt chẽ với các Trưởng. Phối hợp ở đây không có nghĩa xen vào chức trách của Trưởng mà là theo dõi sự tiến bộ của con mình; cũng như biết được những điều phụ huynh cần phải làm. Ngoài ra, mình có thể đảm trách phần việc nào đó trong Ban Phụ huynh nữa. Nếu có điều kiện, phụ huynh nên có mặt nơi Liên đoàn sinh hoạt, nhưng giữ một khoảng cách đủ để các con biết cha mẹ có quan tâm lo lắng. Quả thật, "gắng sức" cũng đúng cho chính mình.

Ngoài sinh hoạt hàng tuần ở công viên, HĐĐ còn phải sinh hoạt cắm trại, (riêng Sói Con có môn chơi đặc biệt là đi Đăn) vì cắm trại là hoạt động không

thể thiếu trong HD. Chính khi cắm trại các em sẽ ngủ đêm ngoài trời, sẽ học tập và hiểu biết nhiều điều bổ ích về thiên nhiên như đi bộ đường dài (hiking), đốt lửa trại, vui chơi múa hát những bài ca HD lành mạnh với nhiều HDĐ cùng lứa ở những Liên Đoàn Hướng đạo khác ... SCOUT trong tiếng Anh có chữ “out” nghĩa là ở ngoài; có thể vì vậy mà cắm trại ngoài trời trở nên mục tiêu chính của HD, nó hoàn toàn không mang ý nghĩa tiêu cực “ăn bờ ngủ bụi”.

Vì các em ngành Ấu tuổi còn nhỏ nên điều lệ HD buộc phụ huynh phải đi trại cùng với con em để chăm lo vệ sinh cá nhân, ẩm thực, và cung cấp chỗ ngủ cho chúng. Những Phụ huynh ngành Ấu vì cùng có nhiệm vụ chăm lo cho các con em nên dễ thân thiết với nhau, điển hình trong ban ẩm thực phần nhiều là phụ huynh ngành Ấu. Thêm vào đó, đa số trẻ tuổi và có nhiều ngành nghề khác nhau nên rất vui tếu, nhiều sáng kiến, rất nhiệt tình trong những việc chung khi cần đến. Không khí văn nghệ đặc biệt vui nhộn trong những ngày đi trại là yếu tố hấp dẫn khiến nhiều người tham dự trại. Là những

PH, chúng ta hầu hết đều cảm nhận được điều này, và cũng đã có nhiều hình ảnh bài viết về sinh hoạt trong bản tin Liên Đoàn.

Trong chương trình huấn luyện, phụ huynh ngành Ấu ghi nhận là khi ở vào tuổi 9 và 10, lần lượt các em đảm nhận chức trưởng nhóm (đầu đàn), mục

đích dạy cho các em quen về chỉ huy để khi lên ngành Thiếu và Kha, các em sẽ là những đội phó, đội trưởng, thực hành những bài học về lãnh đạo chỉ huy cũng như tinh thần tương trợ, trách nhiệm, và óc tổ chức. Tất cả sẽ ảnh hưởng mãi khi các em vào đời. Điều này, với sự giải thích và khuyến khích của cha mẹ, các em cảm thấy mình lớn hơn, giúp các em gắn bó với tập thể, và tìm thấy niềm vui tiếp tục sinh hoạt trong Liên đoàn.

Một điều khác cần ghi nhận đó là số đoàn sinh mới ghi danh vào ngành Ấu khá nhiều, nhưng chỉ khoảng một năm sau thì bỏ cuộc, mặc dầu các em mới được trải nghiệm nhiều tuần trước khi gia nhập chính thức. Số HDĐ bỏ cuộc phần lớn ở ngành Ấu (Nam và Nữ). Theo dõi danh sách đoàn sinh của Liên đoàn trong nhiều năm, tôi đưa ra tỷ số tương đối về số Đoàn sinh bỏ cuộc của 3 ngành Ấu, Thiếu, và Kha-Thanh như sau: Ấu: 50%, Thiếu 20%, Kha-Thanh 10%. Từ số liệu này, tỷ lệ 50% là rất cao. Dĩ nhiên có nhiều nguyên nhân, nhưng yếu tố phụ huynh ngành Ấu rất quan trọng. Khi thuận tiện, chúng ta sẽ mạn đàm hoặc viết về điều này, bởi vì nó quyết định sự lớn mạnh của Liên đoàn.

Chắc chắn có nhiều nhận xét của những phụ huynh khác, nhưng đây chỉ phản ánh suy nghĩ cá nhân của người viết chú trọng đến phụ huynh ngành Ấu vì HDĐ ngành Ấu là bước khởi đầu của một HDĐ không chỉ dừng lại ở đẳng thứ Eagle hay Gold mà là một HDĐ sẽ đem cả hành trang đã được học tập và rèn luyện để ứng dụng trong suốt cuộc đời sau này.

Cahat

Tạp ghi của một Phụ Huynh

Trinh Nguyễn

Qua Mỹ hai năm và với tuổi đời 13-15, các con tôi ngỡ ngàng đến tội nghiệp trước những cám dỗ, lạ lẫm, tò mò bởi những quyến rũ đáng sợ của cái xã hội quá nhiều sự tự do này; nỗi lo âu đè nặng đôi vai và trái tim tôi, những đêm dài mất ngủ vì băn khoăn hầu tìm một mảnh đất lành mạnh cho các con mình vững vàng vươn lên, tôi mong mỗi khẩn cầu và Ông Trời đã không phụ lòng tôi, qua sự giới thiệu của một người đồng nghiệp, gia đình tôi tìm đến Liên đoàn Chí Linh.

Ngày đầu tiên, cái bờ ngõ của ba mẹ con tôi trên suốt con đường từ nhà đến địa điểm sinh hoạt của Liên đoàn đã thật sự tan biến khi chúng tôi được tiếp xúc các huynh trưởng, sự ân cần của các Trưởng đối với các con tôi làm tôi yên lòng, tôi không bao giờ quên được nụ cười và giọng nói hiền hòa của quý Trưởng khi nhiệt tình đón nhận các con tôi, cả những vòng tay thân ái của các em Hướng đạo sinh trong Liên đoàn đã vun đắp cho các con tôi thêm sự tự tin, yêu đời, sự hòa đồng và cởi mở.

Các em trong Liên đoàn đã đốt cháy những e dè, lặng lẽ thường nhật của các con tôi; nhìn con cười đùa với các bạn, tìm tôi như ghen lại.

Và còn nữa, Chị Phố - người phụ huynh đầu tiên tôi tiếp xúc – thân thiện, hỏi han, an ủi ân

cần, tự nhiên tôi có cảm giác an toàn và bình yên. Tôi sung sướng vững tin rằng tôi đã dẫn dắt con mình đi đúng con đường mà chúng tôi đang tìm kiếm. Những tuần lễ kế tiếp, không riêng gì các con tôi mà ngay cả tôi cũng chờ mong đến ngày Chủ nhật để được đến với mái nhà Chí-Linh đầy ắp tình người; và cái tình người ấy, tôi càng cảm nhận rõ hơn khi tham dự trại Liên Kết cùng các con. Giữa núi đồi trùng điệp, những con người nhỏ bé mang trong lòng những tấm chân tình to lớn từ các nơi hội tụ về đây vun đắp cho một lý tưởng chung: giúp cho các em xác định được đạo lý làm người, tinh thần đoàn kết trong vui mà học, học mà vui.

Sự xúc động của tôi khi được tham dự thánh lễ ở Trại, vị Linh mục nhân từ đã ôn tồn, nhắc nhở các em HDS phải ý thức trở nên người hữu dụng cho gia đình, tôn giáo và xã hội, nhưng trước tiên phải xác định mình là người VIỆT NAM, một người Việt Nam dám ngẩng cao đầu hãnh diện với tài trí của mình, với tiếng nói của mình để không làm hổ thẹn nòi giống Rồng Tiên của một dân tộc trên bốn ngàn năm văn hiến. Nỗi ưu tư ấy vẫn còn mãi trong tôi mỗi khi tôi nhớ đến bài giảng của Ngài. Ba ngày trại trôi qua nhanh chóng, gia đình tôi trở về mà lòng ai cũng đầy nuối tiếc, vấn vương, gia đình chúng tôi đã “Yêu” Hướng đạo mất rồi. Cảm ơn LB Chí-Linh, Cảm ơn tất cả những tấm lòng vàng của các Trưởng, các Phụ Huynh, các em trong mái ấm Chí Linh, đã đem đến cho gia đình tôi một sinh khí mới, chúng tôi không biết lấy gì để cảm tạ, chỉ mong mỗi bằng đôi tay bé nhỏ và sức lực hạn hẹp của mình với đại gia đình Chí-Linh : tôi sẵn sàng.

Với con yêu của Mẹ

Mẹ vui mừng khi biết chắc con đang được vun trồng trong mảnh đất làng Chí- Linh, nói thế nào bây giờ để con hiểu được tấm lòng của những người làm Cha làm Mẹ như Mẹ đây, con đâu có biết, con là cả cuộc đời của Mẹ, nếu con vấp ngã, cuộc đời của Mẹ cũng sẽ chấm dứt, Mẹ mong con

hiếu, những gì Mẹ làm cho con kể cả những điều mà con cho là Mẹ áp đặt con, cũng chỉ vì Mẹ quá yêu con. Con như là một đứa bé ngây thơ nghịch ngợm với lưỡi dao mà không biết chính lưỡi dao ấy sẽ cắt đứt tương lai con và rạch nát cả trái tim Mẹ nữa. Mẹ yêu con hơn chính bản thân mình, Mẹ không thể như một người bị cột chặt tay chân đứng nhìn con mình chìm dần, chìm dần.

Con yêu của Mẹ, hãy vững vàng lên con, Mẹ mong rằng với những tấm lòng vàng, những tấm gương sáng của mái nhà Chí-Linh, con Mẹ sẽ tự vững bước để khẳng định lý tưởng của mình mà vươn lên, sau hết, Mẹ mong con ghi nhớ câu danh ngôn sau:

“Ngày con mở mắt chào đời, mọi người đều hoan hỷ vui mừng sao con lại khóc. Con ơi! Con phải sống thế nào để một mai khi con nhắm mắt xuôi tay, mọi người bật khóc còn con vui sướng mỉm cười ra đi”

Tuổi thơ mơ ước từng từng
Thành nhân cuộc sống, ung dung như những
Nhìn thế sự mây tan nắng sớm
Tuổi vàng kia lâng lâng theo chân
Biết đâu thân thế hương trần
Lo toan tình cảnh âm phần vẫn vương.
Tâm thanh tịnh suốt hương tiên bước
Ước mong sao từ trước hay sau
Nẻo về của ý mong cầu
Đâu là cõi phúc đâu là vọng tâm.
Tâm chữ "sắc" hồi là thực "tướng"
Đường nhiệm mầu phải hướng chữ tâm
Không không hương thế âm phần
"Tâm an" "tướng vắng" cuộc đời tốt tươi
O

Mong lung trong cõi ta bà
Biết đâu là bến là nhà của ta.
Có sao lại gửi tâm ma
Tiền tài danh vọng đều là sắc không
Tiêu dao ngày tháng trong song
Bất cớ phiếu mầu trong lòng thiên tâm
Mai kia một nợ âm thầm
Vui miền cực lạc; chân tâm rõ tường

Phước Tấn 2011

Tuổi Trẻ và Trại Hè

Trước đây, khi đề cập đến trại hè người ta thường nghĩ ngay đến những em bé, trai cũng như gái với đôi mắt khóc chưa ráo, xa nhà lần đầu đi trại để tập bơi và hát những bài ca nhóm lửa trại. Lúc bấy giờ người ta ít nghe nói đến những thiếu niên, thiếu nữ lứa tuổi 15-17 tham dự trại hè để học hỏi những kỹ năng chuyên môn, đi du lịch học hỏi thêm ở nước ngoài, hoặc thực hiện những sinh hoạt phục vụ cộng đồng. Giờ đây tinh thần và sinh hoạt trại hè đang chuyển đổi, tạo thêm nhiều cơ hội học hỏi cho tuổi trẻ mọi lứa tuổi.

Người Mỹ đã biết và nói đến trại hè từ đầu thập niên 1900. Hiện ở Hoa Kỳ có gần 10,000 trại hè có khả năng phục vụ cho năm triệu thiếu nhi và thanh thiếu niên nam nữ. Ngay cả những năm rất gần đây, trại chỉ nhận ghi danh cho những em dưới 15 tuổi. Giờ thì đã có chiều hướng thay đổi vì đời sống kinh tế khá hơn, nếp sống và tổ chức gia đình trong xã hội Hoa Kỳ cũng khác trước, do đó cần phải có thêm nhiều nhu cầu cho giới trẻ.

Số gia đình cả cha và mẹ đi làm việc hai ngành nghề khác nhau đã gia tăng, đòi hỏi thêm nhiều nhu cầu về các chương trình giải trí và giáo dục cho giới trẻ thuộc mọi lứa tuổi, mà không chỉ riêng cho các em dưới 15 tuổi. Có lẽ vì trong chiều hướng này, ngành kinh doanh trại hè đang phát triển đến những mức độ mới mẻ hơn, nhiều trại dành những chương trình đặc biệt có tính cách chuyên môn về nhiều lãnh vực cho giới trẻ sắp trưởng thành.

Ngành kinh doanh trại hè cũng thật là độc đáo. Trên 70% thuộc tư nhân, do gia đình làm chủ, quản lý và điều hành; 25% thuộc những tổ chức không vụ lợi như Hội Nam và Nữ Hướng Đạo Hoa Kỳ, Hiệp Hội Thanh Niên Cơ Đốc Giáo, số còn lại được điều hành bởi những liên doanh kỹ

nghệ như công ty sản xuất giày Nike. Mặc dù có sự khác biệt về thành phần sở hữu so với các ngành kinh doanh khác, trại hè đã có con số doanh thu lớn lao đến 11 tỷ Mỹ kim/năm.

Giống như những doanh nghiệp thành công khác, ngành kinh doanh trại hè đã tìm cách đáp ứng những nhu cầu đang chuyển hướng với những dịch vụ mới mẻ hơn. Trong đà phát triển và cải tiến, nhiều trại hè đã chuyên môn hóa các chương trình sinh hoạt. Có hai loại trại chuyên môn, hoặc là cung ứng thêm những kinh nghiệm sinh hoạt nhắm về nghệ thuật, khoa học, thám du, hoặc cung ứng thêm nhiều dịch vụ đặc biệt cho những thành phần mới đi trại lần đầu có dịp tìm hiểu và thưởng thức những kinh nghiệm truyền thống đã có từ xưa mà một trại hè thường cung ứng.

Loại trại chuyên môn thứ nhất có cả hàng loạt sinh hoạt để lựa chọn, từ âm nhạc đến những chuyến du lịch có tổ chức thăm viếng Châu Âu, Châu Á. Ngày nay chúng ta không ngạc nhiên lắm khi thấy có những trại cung ứng những sinh hoạt chuyên đề từ khám phá và tìm hiểu thiên nhiên hoang dã, huấn luyện hoa tiêu và phi hành hàng không, cho đến võ thuật, kịch nghệ và mỹ nghệ. Loại trại chuyên môn thứ hai cung ứng những môn mà từ trước đến giờ chưa hề có trong sinh hoạt trại, như phương pháp tập luyện để làm giảm cân, môn Anh ngữ cho những người không thông thạo tiếng Anh, hoặc một cách đơn giản là chỉ cung ứng cho các thanh thiếu niên nam nữ và các em khuyết tật về một số kinh nghiệm căn bản, truyền thống của một kỳ trại.

Dù sở thích như thế nào, chúng ta cũng có thể tìm thấy một loại trại đáp ứng được điều mong muốn. Và khi đã tham dự, thì bất luận loại trại nào, không những chỉ mang lại một ít khéo léo và kỹ năng chuyên môn, mà còn mang lại thêm tinh thần trách nhiệm, tính không ỷ lại, và lòng tự tin cho giới trẻ mọi lứa tuổi.

Phạm B. Hiền

Theo tài liệu Youth Enhancement Service, UCLA

SÓI CON NAM NAM SAU

Cái thuở sửa soạn đi sinh hoạt hay tham dự trại còn phải trông vào sự thúc bách, nhắc nhở, sắp đặt mọi thứ từ bố mẹ thì nay Huy tự cáng đáng được. Bề nào cũng từng là cấp chỉ huy từ đội phó; đội trưởng. Hơn nữa Huy đã thay mặt Trưởng, tập hợp LD, truyền đạt chỉ thị, hướng dẫn trò chơi trong cương vị một Đội trưởng Nhất.

Do đó, Huy có trách nhiệm dúi dắt đội mình trong sinh hoạt. Chính hàng đội tự trị đã nối kết keo sơn các đội sinh trong thi đua học tập và rèn luyện. Các đội tranh đua nhau với tinh thần đồng đội mà trong đó Đội trưởng mỗi đội là tấm gương cho toàn đội trông vào. Hãy nhìn Huy tập hợp đội mình.

Nhanh nhẹn. Dóng hàng đội. Đàng trước, thẳng.Tay vung cờ miệng hô lớn:

Khí thế và dũng mãnh. “Nghiêm”. Huy xoay người tư thế nghiêm chào.

Dồng dạc báo cáo Trưởng. Trong hàng đó đội sinh nào dám lo ra lúc này.

Hà nay là thiếu nữ Nhị Trưng. Hãy nhìn Hà trong hàng đội vào một buổi sáng Chủ nhật. Liên đoàn chào cờ. Tuần tự trưởng rồi đoàn sinh nhắc lại 10 điều luật. Phóng tầm mắt theo dõi từ xa chờ tới lượt mình, Hà thúc cạnh bạn kế bên. Thứ tự điều luật kế tiếp đã thoáng qua trong trí, Hà nắm vững; chân bước dể dặt trước một bước, nghiêm chào cùng lúc cất giọng trong cao. Bề nào Hà cũng từng thực tập vai trò lãnh đạo chỉ huy. Ai bảo Hà vô tư chẳng quan tâm gì.

Huy và Hà tham dự hầu hết các kỳ Trại, nào Jurapa Park Nam CA đến San Lorenzo Bắc Cali., Thăng Tiến 8, 9 còn ghi dấu chân dấu đó. Âm vang những tiếng hò reo, những đêm lửa trại, những trò chơi lớn, và biết bao nhiêu sinh hoạt cộng đồng; rửa xe gây quỹ hân ghi sâu trong tâm khảm. Mai này trưởng thành, có dịp ôn lại quãng đời niên thiếu, ắt

hắn giai đoạn này lắm kỷ niệm khó phai kể hoài không hết. Cứ mỗi kỳ họp bạn để đời như thế, contact list của Huy và Hà lại mọc dài thêm.

Không như thời Sói Con, gặp ông, Huy hay né vì thường bị chặn hỏi chuyện sinh hoạt này nọ... Trái lại bây giờ, nếu tình cờ hoặc gặp mặt nhau đâu đó, Huy vui vẻ “Chào ông” hơi lơ lớ giọng Mỹ phát âm Việt. Lại còn hỏi thăm “ông khỏe không”. Được vậy quý lắm rồi.

Hà vẫn vui tươi nhí nhảnh. Xem chừng là lớp đàn chị. Đi đâu cũng kèm theo hai, ba bạn khác. Một lần gặp Hà ở lều Phụ huynh, Ông hỏi Hà cần gì thì được biết Hà dắt bạn tới xin có gì cho bạn ăn? Bạn này đến trễ. Hà hiện là Đội Trưởng đang sửa soạn project cho Silver Award. Ngoài ra Hà có máu văn nghệ giống Bố nhưng lại không thích được hướng dẫn. Thỉnh thoảng xách guitar của Bố vào phòng. Tự học nhạc trên internet.

Quả là một sự kiện tri đáng nêu lên về phía phụ huynh. Từ những ngày đầu cho con đi HD, chính bố mẹ cũng không phải dễ dàng thích hợp cũng như thu xếp giờ giấc công việc thuận tiện. Phải có quyết tâm cao, tinh thần tham gia sinh hoạt năng động mới lôi kéo và cầm chân ông bà, bố mẹ cùng con cháu vào cuộc. Ông tổ BP nói HD một ngày, HD một đời. Thực tế cho thấy HD một người, HD một nhà.

NCN

MƯỜI NĂM LỬA KHỎI

Chúng tôi là phụ huynh của Liên đoàn Hướng Đạo Chí Linh. Gia đình tôi có hai cháu trai bắt đầu sinh hoạt vào năm 2001, lúc bấy giờ cháu lớn 11 tuổi vào Thiếu đoàn, cháu nhỏ vào Ấu đoàn.

Đối với cháu lớn, còn bỡ ngỡ, tỏ vẻ không thích lắm, nhưng nhờ Trưởng Giang khuyến khích vào sinh hoạt chung với các bạn, sau vài tuần lễ, tôi hỏi cháu thấy thế nào, cháu trả lời rằng cũng “được được”; khi đó Thiếu đoàn do Trưởng Tựu và Trưởng Giang hướng dẫn, trong khi cháu nhỏ sinh hoạt Ngành Ấu do Trưởng Loan hướng dẫn cùng với các Trưởng Thoa, Tr. Hà, Tr. Huê, Tr. Chi và Tr. Bích. Thời gian sau, Ấu đoàn được đảm trách bởi Trưởng Tứ, Tr. Nghĩa và Tr. Mai Anh, và Liên đoàn do Tr. Lý Nhật Hui là Liên đoàn Trưởng.

Sau vài tuần, các cháu có vẻ thích, chúng tôi mới mua đồng phục cho hai cháu. Vào một buổi sáng chủ nhật, trước khi đi sinh hoạt, cháu nhỏ bảo “mẹ cắt móng tay cho con, nếu không Sói Già sẽ phạt”. Quả thật các cháu nghe lời Trưởng hơn cha mẹ, làm chúng tôi cũng đã yên tâm khi các cháu sinh hoạt hòa đồng cùng các bạn.

Phần phụ huynh, sau khi đưa các cháu ra sinh hoạt, nếu mình nhín chút ít thời giờ chờ các cháu sinh hoạt, có dịp gặp gỡ, tâm sự chia sẻ những điều mình chưa biết cùng các phụ huynh khác, đồng thời cùng tìm hiểu và hỗ trợ các Trưởng để các Trưởng có thể hướng dẫn tốt cho con em mình; do đó, vợ chồng chúng tôi luôn thay phiên nhau có mặt nơi sinh hoạt từ 9 giờ đến 12 giờ trưa mỗi chúa nhật.

Tôi còn nhớ, sau 2 tháng sinh hoạt thì chúng tôi lần đầu tiên tham dự trại, vì cháu nhỏ còn trong tuổi Ấu

nên khi Liên đoàn tổ chức trại Liên đoàn thì phụ huynh phải đi trại cùng với con em mình, riêng các em từ Ngành Thiếu trở lên, cha mẹ không đòi hỏi phải cùng đi, vì các em tự lo cho nhau dưới sự hướng dẫn của Trưởng, và cũng chính lần đó, tôi cảm thấy mình có trách nhiệm phụ giúp cho nhà bếp của Liên đoàn, và tôi bắt đầu xông pha vào vùng “Lửa Khói” cùng các phụ huynh khác mỗi khi có trại Liên đoàn để chung lo nấu ăn cho Ấu và phụ huynh.

Giai đoạn này, vì Liên đoàn mới thành lập, nhà bếp chưa có nồi niêu song chảo nhiều nên ít nhiều gặp trở ngại, lúc đó có các chị Phương (Tựu), chị Loan (Chương), chị Loan (Hiếu), chị Thơ (Hòa), anh chị Phố, chị Mai Thân, chị Đào (bà ngoại), chị Hương (Cali), anh chị Diệp ... Tôi chưa từng nấu ăn tập thể, chúng tôi chia ra mỗi người phụ trách một phần, như tôi thì món thịt kho trứng và dưa cải chua, nhưng lại không biết số lượng bao nhiêu nên phải nhờ chị Phương chỉ dùm, sau kỳ trại về họp đầu tháng, các chị lại bầu tôi cho chức vụ Trưởng ban “Lửa Khói”; Thế là chị em chúng tôi rủ nhau mua sắm dụng cụ nhà bếp để chuẩn bị cho lần đi trại kế tiếp. Về sau mỗi lần đi trại, chúng tôi phân công các phụ huynh chia nhau đi chợ và nấu ăn những món thông thường. Sau nhiều kỳ trại, các phụ huynh cùng nhau bàn bạc để nấu các món ăn đặc biệt hơn như Phở, chè, cháo, cơm, cà phê Thật đúng sinh hoạt trong hướng đạo giống như sinh hoạt một đại gia đình, rất vui và thoải mái.

Lê Em

Việt Nam Mến Yêu Mến tặng các em lớp Việt Ngữ

Em yêu tiếng hát chào đời,
Thân thương tròn mền như lời mẹ ru.

Em yêu tiếng hát đò đưa
Trên dòng sông vắng giữa trưa nắng hè.

Khởi lam ấp ủ lòng quê,
Xa xa tiếng sáo vọng về cố thôn.
Núi rừng trải rộng mệnh mông,
Em yêu những dải mây hồng vắt ngang.

Em yêu ước sông rộng rộng,
Của dân em nhỏ cả vang yêu đời,
Trăm hoa khoe sắc xinh tươi,
Muôn lòng rạng nức tươi cười đón xuân

Em yêu thương mẹ tảo tần,

Việt Nam đẹp lắm người ơi!
Còn văn hóa đó còn người Việt Nam
Nhớ rằng Tổ quốc Giang san,
Cha ông gây dựng bốn ngàn năm qua,

Dù cho ta sống nơi xa,
Người Trung, Nam, Bắc cũng là anh em.

Mở trang sử Việt mà xem,
Anh thư, hào kiệt đã đem thân mình,
Tô bồi gìn giữ oai linh,
Con Hồng cháu Lạc quang vinh muôn đời.

Việt Nam hãy nhớ em ơi!
Đừng quên VĂN HÓA của người
VIỆT NAM.

Telesa Đinh
Phụ huynh Liên Đoàn Chí Linh

MỪNG SINH NHẬT 10 NĂM LIÊN ĐOÀN CHÍ LINH

1.- Đưa con đi Hướng Đạo

Đến Mỹ năm 1995, gia đình chúng tôi gồm 2 vợ chồng và cháu gái 5 tuổi; Cháu lớn còn kẹt lại Việt Nam. Cháu 5 tuổi, tuy là gái nhưng cháu nghịch và quậy còn hơn cả con trai. Ngoài giờ học ở trường Mỹ, cuối tuần chúng tôi đưa cháu đi học tiếng Việt tại trung tâm văn hóa Hồng Bàng. Tôi không ngờ cháu học và hiểu tiếng Việt rất nhanh; luôn là học sinh giỏi của trường.

Khoảng đầu năm 2002, trong một lần đưa cháu đi thi viết chính tả tiếng Việt do các trung tâm Việt Ngữ Miền Nam California tổ chức, trong lúc ngồi chờ tại bãi đậu xe, bên cạnh cũng có một gia đình đưa con đi thi ○. Hai bên vừa chào hỏi nhau thì chị vợ nhanh miệng hỏi:

- “Ở đây rứa có đi sinh hoạt Hướng Đạo không?”

- “Tôi rất muốn nhưng không biết ở đâu và thể lệ sinh hoạt ra sao”, tôi trả lời.

Anh chị cho biết là nhà ở Los Angeles nhưng cuối tuần đều đưa cháu xuống Orange County sinh hoạt Hướng Đạo. Thế là tôi được anh chị hẹn và giới thiệu với Trưởng Lý Nhật Hui, Liên Đoàn Trưởng, và cháu tham gia sinh hoạt với LD. Vào thời điểm Liên đoàn mới thành lập, số trại sinh ít lắm; Kha Thanh, Thiếu Nam, Thiếu Nữ mỗi đoàn vốn vẹn 5, 7 em, Ngành Ấu cũng không quá con số 15.

Hai vợ chồng tôi viết ở trên, đó là anh Nguyên và chị Cúc, vẫn gắn bó với LD cho đến tận hôm nay. Thời gian qua mau, mới đó mà đã gần 10 năm ○..

2.- Đi Trại Thăng Tiến 8 “chui” hay “chùa”

Tôi rất mê Hướng Đạo từ hồi mới lên trung học; hồi đó, cuối tuần thường thấy các bạn trong đồng phục hướng đạo, lưng đeo ba lô, cây gậy cầm trước ghi đông xe từ thành phố Huế lên hướng đồi Vọng Cảnh, đồi Thiên An để cắm trại mà tôi thèm thuồng, mơ ước ○ Ngày đó đi Hướng Đạo phải là con nhà giàu ở thành phố; chứ nghèo và nhà quê như tôi thì chỉ có nằm mơ !

Đã có máu mê Hướng Đạo thì thích đi cắm trại là lẽ đương nhiên. Khổ nỗi ở xứ Mỹ này chuyện làm sao có tiền để trả các hóa đơn hàng tháng mới khó làm sao !!! Hơn nữa công việc tôi làm bắt buộc phải làm ngày Thứ Bảy nên việc đi cắm trại cuối tuần là cả một nan đề. Chúng tôi chỉ có thể đi những trại gần nhà và có thể vào đất trại sau 8 giờ tối ○.

Sinh hoạt với LD được ít lâu thì được thông báo có trại Thăng Tiến 8 (trại Hợp Bạn Hướng Đạo toàn thế giới) sẽ tổ chức tại Nam California. Cả Liên Đoàn ráo riết chuẩn bị nào là gây quỹ, tập văn nghệ, sắm sửa dụng cụ cho một kỳ trại dài ngày. Ai cũng háo hức, nôn nóng sao cho sớm đến ngày họp trại. Mấy anh trong Ban Phụ Huynh, nguyên là những hướng đạo sinh trước năm 1975 tâm sự: Trong đời Hướng Đạo được tham dự Trại họp bạn HD thế giới một lần cũng mãn nguyện lắm rồi ○. Nghe vậy cánh bạn già như chúng tôi càng nôn nao hơn.

Thông cảm với các phụ huynh muốn dự trại mà không hội đủ điều kiện, LD đã ngầm OK để chúng tôi đến đất trại với lý do: “tiếp tế thực phẩm tươi hay nước uống”!!! Thế là hàng ngày sau giờ làm việc về đến nhà tôi phải vội vã cơm nước để ra xe đi Trại ngay. Từ nhà ở Garden Grove đến Riverside dự trại, rồi trở lại Garden Grove có khi 2, 3 giờ sáng mới về tới nhà để trời sáng phải đi làm ○. Không ghi danh, không đóng trại phí nhưng chúng

tôi vẫn có mặt tại Trại TT8 từ khởi đầu cho đến ngày cuối. Thế có phải đi Trại “chui” hay “chùa” không Quý vị !!!

3.- Gây Quỹ cho Liên Đoàn

Nguyệt liễm cho một đoàn sinh là \$5.00 USD. Vì lệ phí này đóng hàng tháng nên số thu rất thất thường (kể nhớ người quên). Có tháng nghe chị thủ quỹ báo cáo tiền quỹ không đến \$200.00. Nhu cầu thì nhiều mà quỹ chẳng có bao nhiêu nên anh em chúng tôi cố gắng tìm nguồn yểm trợ từ các cơ sở thương mại, các mạnh thường quân. Tôi may mắn được Elmore Toyota yểm trợ \$200.00 USD mỗi tháng. Nhưng chỉ 3 tháng vì thay đổi Manager khác ○ Chúng tôi cũng gắng tìm nguồn mới. Lần này vất vả hơn: Bán Garage Sale !!! Chỉ vài lần kha khá, sau giảm dần vì nguồn hàng có giá ngày càng khan hiếm ○. Không chịu bỏ cuộc, lần này nhờ đến tài nấu nướng của của các chị trong ban ẩm thực Liên đoàn đứng ra “Nấu phở” bán trong ngày họp phụ huynh đầu tháng. Tuy bận rộn và vất vả cho các chị nhưng không khí thật rộn ràng, vui tươi. Kết quả khả quan và còn tồn tại đến bây giờ ○. Bên cạnh đó xin đừng quên công khó của đại đa số anh chị em khác. Tiêu biểu có anh Giàu đã xin ông Chủ nơi anh làm việc ủng hộ hàng năm; anh Nhạc gom nhặt ve chai vỏ bia bán, góp vào quỹ từng 5 – 10 dollars lẻ ○.

Những năm trở lại đây LD phát triển mạnh, số đoàn sinh tăng, phụ huynh nhiều mà đa số là các anh chị trẻ, cộng thêm nhiệt tình nên mọi việc tiến triển thuận lợi. Nghe nói ngân quỹ của LD khá dồi dào thật đáng mừng, và đáng hoan hô.

Mừng Sinh Nhật LD 10 tuổi mà không nói đến công sức của Ban Huynh Trưởng là một thiếu sót lớn. Đứng vững từ ngày mới thành lập để rồi ổn định. Phát triển nhanh mạnh như ngày nay là do công lao gây dựng, lòng đam mê và nhiệt tình lo cho các em của toàn ban Huynh Trưởng LDCL mà người đứng đầu là Trưởng Lý Nhật Hui, kế đến là các Trưởng Nguyễn Nhật Tựu, Trần Nghĩa, Trần Thiên Định, Alina cùng các Trưởng trẻ sau này. Xin cho một

tràng pháo tay thật lớn và một lời cảm ơn chân thành.

Cuối cùng xin chúc Liên Đoàn Chí Linh ngày Kỷ Niệm 10 Năm thật vui tươi và thành công. Tất cả cho tương lai con em chúng ta.

Văn Thiêm

MỨT VỎ CAM

Vị cam thơm ngát quyện với chất the the, ngọt ngọt và dẻo dẻo một cách dịu dàng của từng sợi, từng sợi.... Tin tui đi. Quý vị sẽ ăn quên thôi!!!

Nguyên liệu :

- 4 trái cam loại vỏ dày
- 2 cup nước cam được vắt ra từ 4 trái cam. Nếu vắt được hơn 2 cup thì cứ uống phần hơn đó đi nhé. Đừng bỏ uống!!
- 4 cup đường
- Chút muối

Cách làm :

1- Tách vỏ cam theo chiều dọc rồi xắt thành từng miếng dài có chiều ngang khoảng 0,5 cm.

2- Luộc vỏ cam đã xắt với nước ngập mặt. Khi nước sôi để sôi thêm 10 phút nữa. Vớt vỏ cam ra và làm lại 2 lần như vậy nữa. Thay nước mới cho mỗi lần luộc. Sau đó để vỏ cam thật ráo nước.

3- Hòa nước cam với đường và muối trong 1 cái chảo. Để lửa nhỏ đến khi tan hết đường thì cho vỏ cam vào sên. Nhớ đảo đều để mứt không bị khét dưới đáy chảo. Khi vỏ cam trở nên trong trong là được. Khoảng 1 giờ. Vớt ra phơi trên rack để ráo nước đường

4- Có thể ăn kiểu dẻo dẻo, ướt ướt như vậy hoặc sấy những sợi mứt trong lò nướng khoảng 200 F đến khi cầm lên không dính tay.

5- Pha 1 bình trà ngon (xin hỏi A. Hùng Nhan cách pha), xếp mứt ra 1 cái đĩa đẹp rồi... nhâm nhi.

“ Ăn trái (cả ruột và vỏ) nhớ kẻ trồng cây” .
Rất cảm ơn tác giả của công thức làm mứt này .
Tui xin lỗi vì không nhớ được tên.

Quý vị cứ thử đi nhé! Bảo đảm sẽ rất ngon.
Mà nếu không ngon thì là tại bình trà dở đó thôi!!!

Bạn có thể thay đổi y phục nhưng

*Trong chữ HD (Scout) có
chữ "ngài" (out).*

Orange Peel Jam

The orange flavor mingled with the fragrant and gentle sweetness of each strand of the peel.... Believe me! You will not be able to stop eating.

Ingredients:

- The peel of 4 oranges, the thicker the better
- 2 cup orange juice from those oranges (if the oranges yield more than 2 cups of juice, feel free to drink. Do not waste!)
- 4 cups of sugar
- A pinch of salt

Preparation:

1. Cut the orange peel lengthwise into long pieces about 0.5 cm horizontally.
 2. Place the strips of orange peel in a pan with enough water to cover the peels. Bring water to a boil over low heat, then keep it boiling for another 10 minutes. After the 10 minutes, pick out the peels and repeat the process 2 more times for a total of 3 times. Boil with new water for each time. Then let the peels air dry.
 3. Mix the orange juice with sugar and salt in a saucepan. Heat until sugar is dissolved, put the orange peels into the mixture. then reduce to a simmer, and cook around 1 hour or when the orange peels become translucent or clear. Fish them out and dried on a rack to drain excess liquid. Stir occasionally while cooking to make sure it does not burn on the bottom.
 4. You can eat these right now when they are rather soft and sticky, or you can put them in the oven around 200F until dry so your hand will not get sticky.
 5. Mix a delicious pot of tea (ask A. Hung Nhan how to make it), serve jam on to a nice plate and enjoy.
- "Eating fruit (both intestinal and skin) to remember those who planted the trees." Many thanks to the author of this jam recipe. I apologize for not remember the name.
- Just try to make it! Guaranteed delicious. But if it is not good, it is the fault of the teapot!

HÁT CHO NHAU NGHE

Ưa! Chị Phượng đâu rồi?" Câu hỏi của anh Hiến, trưởng ban văn nghệ, đã làm cả đám quay đi tìm. Sắp đến giờ trình diễn rồi mà vẫn chưa thấy mặt chị Phượng. Cả đám hơi lo lắng. Lúc ấy anh Hiến bảo: "Thôi thì cứ ra mắt đại". Và rồi từ xa, bóng dáng chị Phượng xuất hiện làm cho anh chị em trong nhóm vui mừng hết cỡ ...

Để chuẩn bị cho buổi trình diễn gây quỹ 10 năm do Liên Đoàn Hướng Đạo Chí Linh tổ chức, anh chị em trong nhóm văn nghệ đã bỏ nhiều thời gian và công sức để hoàn tất chương trình. Nhiều khi mưa gió tã tơi nhưng anh chị em chúng tôi vẫn không chùng bước. Thấy thương nhất là chị Mỹ, con trai của chị còn rất nhỏ. Mỗi lần đi tập văn nghệ là cháu cứ bị ngã vùi. Có hôm cháu bị cảm sốt mà chị Mỹ vẫn dẫn cháu đi vì không ai trông nom. Mùa Đông tiết trời lạnh, mấy anh chị em cũng cảm mạo luôn, giọng khà khà nhưng vẫn cứ hát. Hát cho đời, hát cho người, hát cho nhau nghe.

"Từ khắp những phương trời. Và muôn lối đi trong đời. Gặp nhau trong tâm hồn Việt Nam sáng ngời ...". Bài hát ấy vang lên trong buổi tiệc kỷ niệm 10 năm cùng với tiếng vỗ tay reo hò của các thánh giả...

Tôi đâu có biết anh và anh cũng chẳng có biết tôi, nhưng tại sao ta lại có thể cùng hát với nhau bài hát ấy? Chỉ một điều rất đơn giản là vì chúng ta là những lớp phù sa, chúng ta là ngọn đuốc bùng to, chúng ta là tự do ...? Bạn hỡi ơi,

hành trang ta mang trong ta một khối óc, một tấm lòng, một giấc mơ ...

Hành trang của chúng ta là một khối óc minh mẫn, một tấm lòng vị tha và một giấc mơ hòa bình cho nhân loại, có phải không các bạn?

Ban Văn Nghệ Liên Đoàn Chí Linh trân trọng kính chào thân ái.

HIẾN, HÙNG-MỸ, TRUNG-THẢO, DANNY-MIMI, PHƯỢNG, SINH, VIỆT, CHI, QUỲ, TRUNG

Ấu

Chào Cờ Đầu Năm

SÓI CON

Albert Luu

I had fun at Chao Co Dau Nam. The flag ceremony was long and boring, but the food was delicious. I played with Hubert and Ryan and I beat Hubert easily. There were many scouts there and games there. I had fun played Tug-o-War. I beat them easily. The prizes were candies. ☺

burgers and we all enjoyed it. The games were extraordinary with the different types of skills and physical abilities. Our prizes were candies which I enjoyed very much. Making new friends mad everyone happy during the Chao Co Dau Nam.

Domic Nguyen

I thought Chao Co Dau Nam was fun. I really like the food there. I didn't like the part where we sat under the sun for a long time during the flag ceremony. I left early so I didn't get a chance to play the many games that were there, but I'm sure that they were fun. Even though I didn't get to play the games, I had lots of fun. I'm looking forward to more events in the future.

Justin Vien

I had fun at Chao Co Dau Nam! WE went to the flag ceremony and

Ryan Nguyen

My experience at Chao Co Dau Nam was very fun and exciting. I had a blast at the flag and the games. The event was huge and I got to see my friends from other lien doan. For lunch, we had delicious

there was a dragon dance. It was exciting. My mom gave me a hamburger and it was tasty. We also played many games and earn fun prizes. There was a pond at the Chao Co Dau Nam and we threw some rocks into it.

Khoa

This is what I did at Chao Co Dau Nam. I got to play with my friends and games like "oo". We had a great time eating and running around. I learned to lead a line while my leader was in the back. WE also watched the other Lien Doan do their skits. I found out that some of my friends are in other Lien Doan. That's what happened at the Chao Co Dau Nam.

Alan Vien

I went to the flag ceremony. I played games. I eat good food. It was fun!

Jonathan Tran

My favorite things I did at Chao Co Dau Nam were meeting new friends and eating hamburgers. I also played with my friends by the lake. I didn't get to play the games because I have to leave early. I was sad that I didn't get to play.

Alexander Ho

Chao Co Dau Nam was not as fun as I expected. I was not as interested in the games, but the food was very tasty.

Ethan Vien

The game I liked best at Chao Co Dau Nam was the bean bag toss. It was fun. I won a lot of candies. I also played tug o war. I also get to eat hamburger. It was very good. I felt excited that I get to play so many games.

Brandon Khong

When we went to Chao Co Dau Nam, we first sit on the grass and watch people do their skits. Then we got to eat some hamburgers. They were good. Then I helped to set up the games. I played some games too. At around 2 or so, my mom and I had to leave.

Hubert Truong

I thought Chao Co Dau Nam was not that fun. I loved the burgers that the phu huynh mad though. I played chess with Brandon and Albert. When the games started, my favorite game was the tug o war.

Kenny Tran

When I went to Chao Co Dau Nam, it was not that fun at first. The hamburgers were good and I had fun. We played lots of fun games. I played tug o war, soccer and other stuffs.

Chào Cờ Đầu Năm

Christina Do

At Chao Co Dau Nam, my favorite game was the tug-o-war. During the walking around, my feet got sore because I had to walk around a lot. Also, the group sat around a lot under the sun. It was hot. I saw someone I knew from school in another Lien Doan. I cheered, but she didn't hear me.

Lilly Trieu

I had a lot of fun. I made lots of friends. The fun part was eating because it was so good. It was the best!

Vanessa

On Sunday, March 6, 2011, I went to Chao Co Dau Nam. At first fun until the part where we had to sit and stand in the sun. It was hot. Finally, they placed something like a tent house thing above us. It was good to have some shade. Then it was performing time. We saw lots of people. Then they quizzed us. After that, we had lunch. When it was my turn to get lunch, they had burgers. When I came back for second, they ran out of buns, but luckily, I had one burger already. After that, we had Jello and it was time for "GAMES!" It was all fun except for the ladder game. It took me like 5 tries to get on. It was hard. I had

CHIM NON

it. I finally got on at the end, but I still didn't like it.

Vickie

I was with my friend at Chao Co Dau Nam. Melody is her name. I am lucky to have her as a friend. She was very very nice.

Hannah Dinh

We played tug o war at Chao Co Dau Nam. Our troop was against another troop. We won the tug o war. After that, I played the soccer game where I had to kick the soccer ball on the mat. I won!

Taylor Dinh

This is my third year being a girl scout. Chao Co Dau Nam was cold in the morning, but when it was noon time, it was extremely hot. We were in the sun for 3 hours, but we had water to keep us from passing out. After our ceremony, we had lunch. It was delicious hamburgers. It was so juicy. After lunch we had games to play. There were tug o war, soccer, bean bags toss and a lot more. Our prizes were lots and lots of candies. It was a BLAST!

Charlenna

It started with "whist" as the wind blew. I tucked in my scout

uniform and walked to our spot. My sister, brother and I were the first one; well actually, I was the first Chim Non. We had to sit in the sun for 3 hours. Then, we got to eat lunch. After that, we got to play games. The only bad part about Chao Co Dau Nam was sitting under the sun. Everything else was great.

Kayla Tran

At CCDN, I played games. There was food, games and I got to play. The part that I hated the most was when I had to sit in the sun for 3 hours. Other things at the CCDN were fun. My favorite part was when we ate burgers. They were delicious.

Nancy

CCDN was very fun. First we watched some skits. It was very entertaining. The weather was very hot. Then we ate burgers. After that we played games: tug-a-war, ooo, soccer, and darts. Later we went back to our area and ate popcorn. During our trip, we got to

see our old friend from Lien Ket 2010. At the end, my legs were very sore, but I had fun!

Kayla Diep

I had so much fun, but it was boring when we had to sit in the BLAZING sun. I really like the games, but the one that I didn't like was the stacking apples game because it was very hard. The best thing about this was when I get to see my friends from camp again. I really like CCDN. WI will go again next time. ☺

Ashley Tran

Last week, I went to Chao Co Dau Nam. I watched other people perform. I had a lot of fun. I ate a lot of food too. The food tasted good. I ate burgers, jello and drank juice. I also watched people dance and perform many things. I liked it. I didn't play any games because I have to leave early, but I had lots of fun. I learned many things from the questions people asked.

Kayaking

CHIM NON

Charlenna

Kayaking was very fun! We kayaked for about 15 to 30 minutes. I kayaked with Kayla Diep and a parent. The parent was very cool. He sang while he kayaked. When we came back to the park, we played with the water. We were playing until Kayla lost her glasses! But luckily she found them. We ate lunch and we had free play again. We were playing until ever one told us we were allowed to go home we all had fun and everyone loved it.

Vickie Bach

When we went camping on Saturday, it was cool and great. The foods were delicious and the drinks were cold and the skit was so great. I was so happy when we went to the water park, and the water park was so great. The giant bucket above the tower was holding a lot of water. And we went painting the fences under the sun. And I was so happy that I got my “khan”. And the little baby tornado that I saw was amazing. Amazing is because I have never seen one before in front of my eyes. And the paint got dried so quickly. And I was so grateful that I have a wonderful Girl Scout team leader, Mai An. Also, I have many wonderful friends in my girl scout.

Angela Pham

On July 17, 2011, my dad, my brother, my friend, my friend’s parents and I went to Sea Bridge

Park. When I got there I walked around the shore a few times and jumped in the salty water. It was fun because after a while my brother and my friend started splashing me and my friend, Charisma. They went out farther so we went out to but we realize that it was freaking cold so we ran back near the shore.

It was time to eat lunch. I ate a hamburger and some other food. It was delicious and my dad gave me something to drink. The drink was good, but it looks like a small sphere and a black dot inside which was kind of weird looking.

After that, I swam a little bit than I stopped swimming so I took a small shower and changed. Then, I watched my dad played volleyball with my brother and Charisma. It was fun. Later only my brother and some other scouts went in the water again. Soon he came out and took a small shower and changed. I went home and my uncle took me swimming with my cousins.

Nancy Pham

On July 17, I went kayaking with my Lien Don Chi Linh! I thought we could go right away but it turned out we had to wait until the others came back with the boats because there weren’t enough for ALL of us! So, I waited with Tr. Mai Anh and Taylor with some other people too. I

became impatient but when they finally came, it was worth the wait. I went in second seat in the kayak. I paddled and paddled! It was really fun because Taylor, Tr. Mai Anh, and I were getting each other wet. (; Hehe. Well, half way in, Alvin and some other older kids from the Thanh Doan were racing with us and getting us wet! It was really fun and I got really wet! Some Truong even asked me if i got tipped. So, when we finally got back, we ate and then played in the water for a little. After, we went to take to kayak back. Finally, we drove back, played in the water some more, then went home! I really liked this Kayaking Trip!

Charisma

I went to kayaking. It was really fun. I liked kayaking. We ate a hamburger. It was good. I got wet. Kayaking was fun. I went kayaking with my dad. I played a lot. I got dry. My sister was waiting for my other sister and brother. It was so fun going kayaking. Then we went home. I had a great day!

SÓI CON

Ethan Vien

When I got to a beach, I dug in the sand. I dug holes near the water so the water could go inside it. I dug deep holes in the sand too. I like digging holes in the sand! When it was lunch time, I ate a hamburger, an eggroll, rice and meat. The hamburger had lots of vegetables. My mom gave me a quarter of an eggroll. I like eggrolls. The food was great. We went kayaking at a beach. When I went kayaking with my dad and my brother, we have to switch directions because my brother and

me don't know how to row a kayak. There were some curves there, too. When we reached a bridge, we made a u-turned. There were boats there too. I like kayaking.

Kenny Tran

When I went on the kayak I got scared to ride it. My mom helped me ride the kayak by saying right, left, right, left. While I was riding the kayak I saw tiny little fish swimming. My experience from kayaking was that I learned how to kayak. When I got off the kayak I knew if I go on a kayak again then i will know how to ride a kayak.

Steven Pham

On July 17, 2011, my sister, my dad and I went to Sea Bridge Park. When we got there it was 10 o'clock then we got there we went in the water. The water was so cold. After that I ate lunch. I ate a hamburger and some other stuff. Then I watch my dad play volleyball. They hit it so high in the sky. After that we went in the water again. The water was still cold. After that we went to take a shower.

Khoa Tran

When we went kayaking I had a lot of fun doing it. The water was very cool and very salty. I for the first time actually kayaked. That experience was incredible. It felt like learning to ride a bike for the first time. I tripled up with my friend Brian and his dad. I learned to cooperate with other people from what we had to do, we had to paddle at the same time on the same side and not get frustrated with each other. If we ever go kayaking again I would now be able to go on my own from the knowledge I have earned.

CAMP JURUPA

SÓI CON

Ethan Vien

We went to a grassy field camping on July 22, 2011. We came there at night and we unpack our things. We put the things in order in our tent. Then we ate our dinner. After that, we went to sleep. The next day, we painted a fence. We painted it white. It took more than an hour. I like painting the fence. At night, there was a slide show about “Lien Doan Chi Linh” activities. I enjoyed and I learn a lot. I love camping.

Justin Vien

We went to another place for camping on July 22, 2011. My family and I slept after some adults helped us to set up our tent. The next day, after breakfast we painted a fence. It was fun painting the fence. Then I went to my tent to read a book. In the evening we watched a slideshow about Lien Doan Chi Linh and some skits. The next day we went to an open field. We had a flag ceremony. Then we got dismissed and went back to our tent. After that my parents packed up all of the things and we went home. I love camping, especially with Boys Scouts.

Steven Pham

On July 23, 2011, my family went to Jurupa Park. When we got there me and the scout went to paint the fence. When we paint the fence it was so hot. It was hard painting the fence. After we paint the fence we ate lunch. We ate pho for lunch. After we ate lunch we went to the water park. The water was so cold. After that we ate dinner. At night we did the skit. After that we brush our teeth and went to sleep.

CHIM NON

Charlenna

Camp was really fun. When I got there, all of the scout members were all in groups getting ready to go paint the fence. We were painting fences for at least 2 or 3 hours. Then, we ate lunch. After lunch the younger kids got to play, while the older ones had to paint the 2nd coat for the fence. We were playing until we decided to go to the water park! We got ready then we had to wait for Tr.Mai Anh to come back from her house. When she came back, we had to practice for the skit again then we could go to the water park. When we came to the water park we just went to the water right away. We played for 30 minutes then we had to go back to the camp site to shower. We all showered and got ready to eat dinner. After dinner, we did the campfire. We did our skit then the older kids did theirs. Then the campfire was over. We all headed to our area and brushed our teeth. Then we all went to sleep. In the morning, we sang happy birthday to 2 kids. Then we let Vickie do her laws and she earned her khang. After that, we ate breakfast and we had to get ready to take down the flag. Last but not least we could go home! Everyone had great time and so did I!

Vickie Bach

When we went camping on Saturday, it was cool and great. The foods were delicious and the drinks were cold and the skit was so great. I was

so happy when we went to the water park, and the water park was so great. The giant bucket above the tower was holding a lot of water. And we went painting the fences under the sun. And I was so happy that I got my “khan”. And the little baby tornado that I saw was amazing. Amazing is because I have never seen one before in front of my eyes. And the paint got dried so quickly. And I was so grateful that I have a wonderful Girl Scout team leader, Mai An. Also, I have many wonderful friends in my girl scout.

Hailey Tran

Camp was very fun. The weather there was okay. When I arrived with my family, we had to build the tent. I helped a little, though. I put the stuff into the tent, too. One thing I did at camp was paint the fence. I had to paint the fence white with my group. It was hard work. I was so dirty with white paint when I finished. My mom got mad at me, but painting was fun. Most of the time, I ate pho. My group and Truong Mai Anh also celebrated Lilly's and Hannah's birthday. It was fun, but we had to sing the “Happy Birthday” song three times. We also got to eat a small piece of a big chocolate chip cookie the parents made. After all, I had so much fun! I will camp here again with my scout group.

Angela Pham

On July 22-24, 2011, I went camping with my family and my LD at Jurupa Park. This camp

was kind of different because it was also a practice camp for our Tenth Year Anniversary Camp which is in September. When I came there I saw the other Au setting off with Class B shirts, but I was wearing uniform and I couldn't change because my dad dropped me off already.

I walked out to a shady area and the scouts separated into 4 groups. I and my group was Group 4. I played Bang, but instead of saying “Bang”, we said each other name. Next, we painted the fence for like 2 hours. It was really hot. I only got a small spot of paint on my uniform, but my brother got a lot of big spot on his uniform. I went back and ate. After that we just talked and practice the skit a few times until dinner time and ate dinner.

That night, we had a campfire and a slideshow of all of our scouts' pictures. The Au, Thieu, and Thanh did their skits. The next morning, we did a 2 ceremony and went home.

Nancy Pham

On July 22-24, I went camping with my scout troop, Chi Linh, at Jurupa. It was a very different type of camp. We usually play games and

do other things like that. This time we helped the camp site by painting all the fences white! It was very fun! We spent about 2-4 hours painting the fences. Then the Au went back to the campsite and ate and relaxed a little.

We wanted to go to the water park but we had to wait until Tr. Mai Anh came back. She was gone for quite a long time. We waited and finally she came back. We told her we were planning to go the water park. She said we could go only after paying and practicing our skit. We had to practice this skit a lot this camp because this skit was going to be the skit we performed at our 10 year camp. So we practice a couple times then went to the water park!

It was very fun and wet. We really liked the big dumping bucket! We probably went under more than ten times! Well, when we got back my friends and I went to shower. It was more complicated than we thought but it was worth it! Later we ate dinner and practiced a little more. The campfire soon came. We performed the skit with the whole troop so we could see if we needed to change anything. I wanted this skit to be perfect! When the campfire was over, we went back to our campsite and went to sleep.

The next day, we ate breakfast and then had a handkerchief ceremony. It was for a girl named Vicki! I was very proud of her. Then we had a flag ceremony with the whole troop. Finally, we cleaned our things, relaxed a little more, and went home! Even if it was a little different than our other camps, this turned out to be one of my favorite camps!

Ashley Tran

Camp was very fun. I experienced many new things. I was the first one there with my parents and siblings. We arrived at 2:00, and no one was there. First, we thought that we were at the wrong place, but my dad called someone and found out that we were very early. We set up the tent, and waited. We had a hard time building the tent, but we did it. At about 6:00, we saw some other scouts. My dad helped lots of parents make their tents. After all, lots of people came. At the end of the day, we played with Kayla's little sister and ate the Japanese Style Udon Noodle Soup that we brought from home. We did see any of the leaders, not even Truong Mai Anh! The next morning, we ate bread and eggs with soy sauce. After we finished eating, we sat in the tent and talked for a while. When we walked out of the tent, we saw Truong Mai Anh parking her car. My dad told my sister, brother and I to help Truong Mai Anh to set up her tent. Then, Truong Mai Anh called us to line up. Our group walked in a line to the fence. The leaders explained what we had to do and put up in groups. Our group had to paint the fence all white. I painted with a paint brush, but some other scouts painted with a roller. To start, we only got two paintbrushes and two rollers. I had lots of fun, but I got paint on my clothes. My mom wasn't very happy about it. We stopped painting and walked back to the tent. It was burning hot in there! We all got what we wanted to eat and sat under a tree. Co Lien came and my parents talked to her. For lunch, we ate pho and sat in the shade. Co Lien let us borrow her bubbles to play with while we were waiting for Truong Mai Anh. When she came, we asked her if we could go to the water

My Scouting Experience

When I first joined Scouting, I was very reluctant to go but my parents forced me to go. At first, I thought of Scouting as boring and “nerdy.” I thought that they would teach us what I saw on T.V., such as how to tie knots, learn Morse code, how to administer first aid, and other survival skills. I didn’t think that I needed to know those in my life so I came with a big frown on my face. So in about November of 2008, my parents sent me to Park West Park in Westminster to join a troop called Chi Linh. It was Vietnamese too, so I also thought they would speak lots of Vietnamese with me. I was only 11 years old so they sent me to Cub Scouts. That group was for ages 7-11. They told me that there was a “bridging ceremony” to go up to Boy Scouts at the age of 11 in September and December. They also told me that I was still new so they kept me another year. In Cub Scouts, I was mostly relying on the other people like the parents to cook. I did make some new friends over time and I started to like going to Scouts every Sunday. In September 2009, I was going to bridge up to Thieu (Boy Scouts). I wasn’t going to be treated all luxurious and be considered one of “the little ones who can’t do much.”

Now in Boy Scouts, I was put into a patrol. There were five patrols: Ca Sau which is Alligator, Ho which is Tiger, Bao which is Panther, Dai Bang which is Eagle, and Gau which is Bear. I was put into the Alligator patrol and my leader was a guy named David Le. I was supposed to listen to him and he was to help and teach me through this part of my Scouting adventure. The other guys in my patrol looked older than me by a lot but they were only older by

one or two years. Their names were Nick, Jason, Luan, and Henry. The Scoutmasters that were in charge of us looked young and they looked like they could have fun and still teach us stuff. There was a senior patrol leader too and he was in charge of all of us and he was to give us the news and stuff. On the following Sunday, I came to the park and there was my first meeting as a Boy Scout. It was way different than what I had been doing the past few months. There were punishments and lots of physical workouts. But after a few weeks I got used to it and had some good times with my patrol members. We would always do fun stuff or weird things and we would crack up. Everyone was mostly lazy and laid-back except for David. He was strict and always wanted everything to be perfect. At my first camp as a Thieu, I had to sleep in the same tent as my other patrol members and we had to cook our own food and take care of each other. I had to study 10 laws and an oath to recite and get my “green patch” and make the commitment to Scouting. The hardest part was they were in Vietnamese. I got it done and my parents were very proud of me. There was also a guy named Paul who joined Boy Scouts and was put in our patrol. He was a short guy and I couldn’t believe he was 12. I got to know him a little better and found out that he goes to school with me and he’s a really cool guy. I knew that he would be one of my best friends.

In December 2009, David and Henry, the patrol leader and assistant patrol leader, bridged up to Venturers and that left me and some other new guys in the patrol. I started to get a little nervous because I knew that I might become patrol leader. I was picked as patrol leader and I needed to start learning more and taking on the responsibilities of becoming a true patrol leader. Paul was my assistant patrol leader now, too. As a patrol leader, it was an even

greater advancement because there were more things to do such as do the cooking now and taking charge for my patrol's mistakes. Soon, there were a total of four guys, including myself, in Ca Sau. They were Paul, Jeremy, Nick and I. Nick was 14 by that time but he didn't want to be leader. It's kind of ironic how when David was leader, he was strict and didn't joke as much but now I see how it's like. In September 2010, a guy named Derek bridged from Cub Scouts and was put in my patrol. Now another funny thing in this was that I was once under his command and now he is under mine. As we started progressing through the years, we got even more guys in our patrol. Two guys named Calvin and Bao joined, and I was learning more ways to manage and communicate to my patrol members. We became very close and could be considered brothers. Well, at least some of us. We have good laughs now too and we do stuff differently than the other patrols but that just shows that we are unique and fun to be with. We win most games and do great for an average patrol. One of our mottos in this patrol is "Finish, just don't finish last!" Now I just hope that it can stay like this for until we grow up to be adults.

Andy Bui

Scout Life

My Scout life is filled with many adventures and memories. It was my cousin Albert Ta, of Troop 286 from Seattle, who got me interested in Scouting. From then on, as I progressed to a more mature teenager, I joined Troop 901 in November of 2009. As a new Scout in a Vietnamese Boy Scout Troop, I was more interested in my Vietnamese culture than before. I really liked my Scoutmasters and though I was shy at first, I befriended my fellow Scouts. My first camp was in October 2009, and it was a cold one, but I was very excited. At this time I was in the Tiger patrol as a Tenderfoot Scout and I looked up to my patrol leader Kevin Tran. When I became a Tenderfoot Scout, I was proud of myself because I knew from this point on, my Scouting adventure had only just begun. My first Merit Badge Day, I was very nervous but I earned my merit badges, and there are many other friendly Scouts from all over Southern California. More and more camps gave me more experience in skills such as cooking, Morse code, color guarding, and applying knots. Eventually I became an assistant patrol leader of the Eagle patrol and I was very glad to hear the news. I had promised to do the best I could and achieve maximum performance as long as I held my position. What I like about being a Scout is following the Scout laws and oath and applying skills that I have been taught. I am proud to carry and hoist the Flag of the United States on my Scouting adventure so far. I hope to achieve my Eagle and hope my Eagle project will benefit many people or critters. One day I dream of becoming a great leader and maybe, one day, becoming a Scoutmaster. And I leave you my fellow Scouts to realize that once you find your place in your troop, your fellow Scouts are your brothers and will always look out for each other's backs.

Kevin Ta

My Scout Essay (:

I've been in Scouting for about four years now, and Scouting has changed my life. I have made many friends, learned many things, and have become a better person. To me, to be a Scout means many things. It means I am a good person who learns how to make our community a better place to live in for everyone else. A Scout doesn't litter, cuss, tease, etc. Scouting is also very fun. I've been to many places and learned lots of things since I have been a Scout. I learned how to tie knots and lashings, and how to be a leader. I've been to lots of interesting places: the beach, forests, lakes, and more. I've been to sleepovers, dance rehearsals, Christmas parties, and patrol and assistant patrol leader trainings.

One of the most memorable camps was a Thieu Doan camp we call "The Bee Camp." While cooking, playing games, and relaxing, there was a bunch of bees EVERYWHERE. The hardest part was cooking. While we cooked, there would be a bunch of hungry bees eating our food. They would chase us around when we had food in our hands, like they did to Vivian. (; Being around them for two days, I got used to them. So now, I'm not that scared of bees anymore. (: <

Also there was Lien Ket camp; it was fun! :D I got to meet new people. I had some ups and downs at that camp, but overall it was really fun. A red ant bit me at the bottom of my foot. ;) That made it difficult to walk for a day. And on the way there my dad left me, my sister, and her friend Kayla in the car all alone in the middle of nowhere. But eventually he came back to get us. (; On the bright side, the games were REALLY FUN! There were water games too. (: And I loved watching the skits, especially the Peter "Phan" one. It was so funny. :D Then there were the KEVINS. I love their Scout Love song. <3

Another fun event was Tr. Christine's sleepover! Her house is HUGE. I love it. (: We played hide-and-seek, Truth or Dare, and Apples to Apples. There was lots of food, like pizza, cupcakes, cookies, soda, and McDonald's McMuffins. :D Linh, Ashley, and Pauline ate seven slices of pizza each. Later at night, we also watched the movie She's The Man. It was my first time watching it, and it was very funny. I loved every moment of it. I really wanted to watch a scary movie though. That would have been fun too.

Another memorable event was kayaking. Last year for kayaking, I went with Katie in the kayak. People got flipped over. :D Linh, Ashley, Nick, Andy, Eric, and I think that's it. It was really fun because after kayaking, we got to eat whatever the parents cooked us. (: Then we just hung out and played in the water and sand.

The most recent event was Chao Co Dau Nam. It was my first time going as a patrol leader. It felt good to control people just kidding. (; The games were really fun. There was a water game, obstacle course, catapillar game, and more. I saw my other friends from school too. During the raffle, I was hoping that my patrol would win a gift card, and WE DID! \$25 to Stater Brothers! Now, we don't have to waste our parents' money when we buy food for camp.

Those were just SOME of the memorable moments. There were many, many more. ;) And there's more to come. Like the camp in April, can't wait! :D I hope I'll stay in Scouts until I'm like 80 years old and become a Truong. I hope I'll meet more people and that I'll become better at tying knots and lashings.

By: Tina Pham AKA "Anit"

Scouting

Scouting, to me, is a very important part of my life. Not only is it important to me, but I'm sure that it's also important to every single Boy Scout out there. We acquire so much information from Scouting that we can put to use. Most of the information is so simple that we can put it to use multiple times everyday. Most of it is just centered around being a good part of the community by helping out when needed or when someone is having a bad day and they need help. Then, there's the information that will be useful depending on the situation. If a Boy Scout were to be lost in the wilderness without any food or equipment, they will need to use the environment around them to survive. That's when skills such as setting up shelter, building a fire, and identifying safe sources of food and water come into play. These things may be important to a Boy Scout, but the most important thing is building character, I believe. We get so much experience from the activities that we do. We get to interact with the people of our second family. All of that, ultimately, will transform an average kid to a perfect, kind, and helpful human being over time. That new person can then do wonders with their lives after gaining such experiences. They can

even start new organizations or movements to change and better the

world. It's obvious, from what you've read, that a Boy Scout can make a difference in the world. It all starts when they decide to join one of the most amazing organizations in the world. It is without a doubt that a Boy Scout is a vital part of the world. They help out those in need everyday. That's why I am proud to be one of these Boy Scouts, and that is why I, Kevin Tran, love Scouting.

Angela Bui

MY EXPERIENCES ABOUT LIEN DOAN CHI LINH

My name is Christopher Huynh and my experience with Scouting is that we do fun things every Sunday after flag ceremony. Scout meetings are a very nice place to learn things you need to learn, like how to protect yourself when you are lost or you are injured. I like Scouts because you get to learn new things every Sunday about how to be prepared if you have an emergency. Also we get to learn how to tie ropes that can help you sometimes if you need it. We also celebrate things that are important to Scouts. Things that we need to know are all in Scouting and our Scoutmaster can help us out anytime we need it. Boy Scouts also have merit badges that we can earn that teach us a lot. Also we have requirements in our handbook that we have to do and get a Scoutmaster to sign off. And if we finish with one rank, we get to move on.

Every Sunday when we get to the park we have to set up the flagpole before 9:30am because that's when the flag ceremony starts. Sometimes we have to do push-ups because someone did something bad or we dropped the flag. Sometimes the patrol leader gives the patrol push-ups for a person who messes around or did something bad. Mostly we have to get to the park by 9:00am because we have to get ready. Sometimes when we go camp, we get our things ready by Thursday because we go on Friday or Saturday. But when it is a hike, we go on Sunday morning. Scouts can be fun and enjoyable when you get used to it. Scouts could be fun if you get very into it. If we have a new Scout we have to introduce ourselves to them and tell them how it works around the park. I like Scouts because we get

to learn everything about how to protect ourselves. Scouts are always a great place to join in and learn good things and smart, useful things. Scouts are enjoyable and fun when you play games and do other fun, learning things. Some people enjoy Scouts because they enjoy doing good things that are helpful when needed. People in Scouts learn good things that help prepare you for an emergency. The Scoutmasters teach us good things that we can use for emergencies. But, sometimes you can use different things that are helpful.

I like Scouts because of the things that I learn every Sunday. Plus we get to play something fun every Sunday. Scout meetings are what you learn things that help you and make your feelings better. The best about Scouts is everything that we do every weekend, like meetings, camps, and hikes. On my first hiking trip, I was so surprised that it was very fun walk. Camping for the first time was fun, but I hate the bugs flying around us. Scout merit badges are very hard, but when you learn what's in the class you will learn it and do it for your safety. Sometimes we get to make skits when it comes to camp.

Boy Scouts is the best group that I ever joined. The first time I joined Scouts I was scared but when I got used to it, I made friends there. Scouting is very fun when you play games. The best game that I ever played is Capture the Flag. And other games are fun too. When you go hiking, you walk a long way there and back. Scouting is very fun when you get used to it. Scouts can be difficult sometimes but when you get used to it, you will like Scouts forever and will never quit. Some people hate

Scouting, but some people love it because they like to do good things and learn good things. That is what Scouting is for: to learn things that are good for us and not bad things. Plus save yourself from something. If you get injured, you can administer first aid and you don't have to worry about anything because you already know everything. Merit badges are a very good thing to do because you can learn anything you would want to. Boy Scouts is the place that you should join.

GOOD TIMES

***M**y first day of Scouting I did not enjoy much, but as you make more friends it starts to be enjoyable and every minute of it is valuable. I've learn that we should take pride in what we do, be kind to others, and always be helpful and most importantly, to be disciplined – this is what Chi Linh has taught me.*

MY ONE AND ONLY favorite camp was my first camp. It was a new experience for me because I had never been to camp before. Even though things like cooking naturally happen at home, camp made it seem different because we were in the outdoors and surrounded my friends, which made it more enjoyable. Another good experience was the hiking. It was fun even though one Scout got injured. It was so hot and bringing a jacket was pointless but it's never bad to be prepared. A good event was kayaking. Even though I didn't know many people during the kayaking trip, I was able to make new friends and it was also a new experience. Another good time was Chao Co Dau Nam. It was boring at first, what with the talking in the beginning, but the fun activities in the afternoon were very enjoyable even though we didn't win a prize.

One of my favorite activities in Scouting is PT (physical training) – it has helped me keep fit and take better care of myself, thanks to Tr. Khoa. The meetings are okay – I have no complains about them except they can be repetitive, but we do have our reasons. Sometimes the bad weather could be severe but not always, and sometimes the games are fun. I especially like it when we just sit back and chill and the truong are not strict, kind of on the balance, which is a good thing! Scouting had impacted me in more ways than one, but all in a positive way. It has taught me to explore what's out there and enjoy life.

My Experience as a Chi Linh Girl Scout

Hi, my name is Christina and in the month of September 2009, I became a Chi Linh Girl Scout. As a new member, I was really excited because everyone was so welcoming and very nice to me. The only person I knew at that time was Vivian Truong because I've known her since 1st grade I believe. Anyways, back to the topic, I've loved Scouting ever since. I've been able to go to many fun and new things since joining. For example, I've never been camping before and after my first camp, I was eager to go to the future camps. I remember how on my first camp, I was there to prove that I knew my 10 Scout laws and my 3 Scout oaths. At that time, I was there to earn my Tuyen Hua patch. I also remember a camp at which we were attacked by killer bees (wasps, really). I guess we didn't clean up our food well enough and so the bees decided to help up and came there to eat it. My favorite camp overall was Lien Ket because we were able to do this skit which we won second place with!! We had practiced so hard on it because we wanted it to be the best. Now another event was the sleepover at Chi Christine's house and we had so much fun. Pauline, Linh, and Ashley had this pizza eating contest in which whoever ate the most pizza will get \$5 from the persons who lost. Unfortunately, I think Pauline and Ashley tied with 7 pizzas each. But no one owed anyone money. Another event that I liked was the hike we did this year. Unfortunately, Vivian rolled her ankle and I really sad when I turned around to see her on the ground. One of the big events that I went to for the two years that I've been Scouting was Chao Co Dau Nam and from the two times I went, I enjoyed both because the games were actually fun and sporty.

I'm more of a sporty person so I like to play most of the active games like volleyball and that baseball game we played at the event. This year though at Chao Co Dau Nam we weren't able to mix up into different teams but we only stayed in our patrols. Another event I like was the Mall Lock-in. We were able to be locked up in the mall and sleep in there. This one time when they called out if Troop 997, we cheered really loud and we found out we cheered for the wrong troop because a moment later they called out Troop 3997 which is us – not Troop 997. We were served food throughout the night. Most of us stayed up all night and messed around till we left the next day around 7 o'clock in the morning. One of things I've learned through the pass two years is tying knots and administering first-aid. I also liked this one day when Chi Christine brought in guest speakers to talk to us about how common bullying is nowadays. They were talking to us about how some suicides are caused by depression and most of that comes from people who are being bullied like the five teens who were bullied because of what their love belief is. After hearing that wonderful speech, I think if everyone in the world could just take a minute to think before they make the wrong decision to bully, we could make a difference by stopping bullying and support anti-bullying. This year I was lucky enough to earn my position as an assistant patrol leader and help the younger Scouts that just joined and need help. As a leader, I'm expected to help others and to take the initiative to do the right thing. Right now to tell you the truth, I'm still working on that but everyone knows that not everyone is perfect and that you can practice to try to become that person

yourself. For example, you can look upon a role model to see how they take in your problems and what they do to help others. So as you can see, I've had an amazing year as a Chi Linh Girl Scout. I've learned new things from all the Truong – Tr. Hui, Anh Vinh, Anh Khoa, Anh Matt, Chi Christine, Chi Kathy, Chi Alina and Chi Mai Anh.

Scouting

I haven't been in Scouting for very long, but I have been in long enough to know that it changed me. Scouting is more than just pitching up tents or selling cookies. That's what everyone thinks but they don't acutely know until they join, like my self. I never have thought that I would make so many close friends. To me Scouting is the best thing I have ever done. It makes me feel happy to know that I am in something that helps the community. I learned so many helpful things like knot-tying, first aid, cooking and Morse code. Kids my age will think that's so useless because we live in the city. Through out the year Scouting has many cool event that let us mingle with other troops and make new friends. Instead of making new friends it's also really cool to reunite with old ones. In Scouting we grow up together, so we can say as we are one big gigantic family.

I have a lot of memories; I can never forget my first camp though. It was the Halloween camp and it was the coldest camp I ever been to. Since it was my first ever camp I was not prepared. At night the temperatures would reach to negative 30 and below (I think). However the temperatures

did not stop me from have the time of my life. Being that it was Halloween camp, we had a haunted house, but really it wasn't that scary. Still I thought it was great that the Truong could pull that off. When it was time for us to show our skits, my patrol didn't even plan anything out and just did improv the whole time. On the other hand, the other patrols were super funny and fantastic.

I really love our leaders – they're so cool. It's nice to have leaders who understand and relate to us. The thing I like most about Scouts is the whole idea of Scouts itself, like how we have to learn our laws to be able to get our patch, and how we learn how to survive if we ever get deserted anywhere. If I ever quit Scouting, which I will certainly not, I will never forget the great memories that I have made with my family Chi Linh.

Troop 3997

What comes to mind when you hear the word Scouting? Russell from the movie *Up*? Girl Scout cookies? Well, when I hear the word Scouting, I think about a family. A family who doesn't judge, who doesn't leave you alone when you're in a time of need, who loves you for who you are. I've been in Chi Linh for over five years now, and I've loved every single minute of it. I show off to my friends that I get to go camping, kayaking, and hiking with my Boy and Girl Scouts. I strongly dislike how my friends would compare Scouting to TNTT (Catholic Scouts) – I honestly couldn't care less which one is better. As long as we have fun in the organization we are in, there is no need for competition. I love how being in Scouts has made me become more social. Since my parents don't really let me go out often, I use Scouting as an excuse to hang out with my friends.

The memories I have made while being in Lien Doan Chi Linh are irreplaceable. All the laughs, drama, and craziness I have experienced really make waking up early on Sunday mornings worth it. Honestly, I didn't like Scouting at first. When I first got there, a group of random little girls surrounded me and started making noises with their hands. But soon after, I realized that that's how we welcome someone into the family. After getting used to Scouting and making new friends, I started anticipating the weekends where I can spend time with my friends. I have learned many new games from Scouting such as Quidditch, Seven, Bang and many more.

One of the most memorable camps I have been to was TT9. I met so many new friends there, got sunburned, and most importantly I got to hang out with my friends for one full week without my

parents around. Whenever I hear the song *I Got a Feeling* or *Knock You Down*, I would immediately think of TT9 since they would repeatedly play those songs during camp. I also remember our kayaking adventures, and how Ashley and I flipped over our kayak twice, and how we would soak the kayaks passing by. I also remember the Thieu camp and how there were so many wasps. The most memorable part of that camp was how Vivian was cooking and a swarm of wasps would be right next to her, so as a response, she ran crazily around our cooking site, dropping chicken from left to right. Her expression that day was priceless; I wish I could relive it again.

When I grow up I hope to become a Truong, so I could stay in Scouting as long as I can. Without Scouting in my life, I would have nothing to look forward to at the end of the weeks, and I would never be able to see some of my closest friends. Although other Scouters don't appreciate our loudness and cockiness, I believe that they are just jealous of our high spirits. No matter what people say about my troop, I will always and forever be a member of the greatest troop ever, Lien Doan Chi Linh.

Linh Phan

Why I love Girl Scouts

C-H-I L-I-N-H. These seven letters are letters I repeat over and over again and never find myself tired or ashamed of saying.

I'm a Girl Scout and every Sunday I get to walk out the door with my uniform and leave the park with a smile on my face. Most people ask what I do (as a Girl Scout) during meetings. To start off, our meetings begin with a flag ceremony. Then, we get together to have lessons on things such as: how to tie knots, what to do when you're hurt, or even how to play Steal the Bacon. Last, we end it with our closing ceremony.

When we are not at meetings, every two or three months we are at camp. At camp, we cook for ourselves, pitch our own tents, play games, and at the end of the day have a campfire. Most of our memories and laughs are from camp.

My first day being in Chi Linh was when I was in third grade. I am now in eighth grade. Before Chi Linh I was in a different lien doan named Chi Lang. Chi Lang didn't work out for me so I decided to go over to another lien doan named Huong Viet. Huong Viet didn't quite work out either. So my last resort was Chi Linh and not one day passes by do wish I were in Chi Lang or Huong Viet.

My most memorable moment in Scouts would be the girls' sleepover. We girls did things such as a pizza-eating contest to see who could eat the most pizzas, karaoke, watch movies, play guitar hero, board games, truth or dare, play on the computer, make birthday cards, take pictures etc. It is my most memorable moment because we all had fun and did whatever we wanted but still had fun at the same time.

All of these activities would not be fun and memorable without our truong: Dinh the scary funny one, Alina the sarcastic funny one, Christine the one that repeats every funny moment, Kathy the the one that has funny facial expressions (also funny), Matt the one with a funny laugh, Khoa the one that is always on his phone, Vinh the one that won't stop teasing us etc. These people have taught me so much whether it was to bake a cake, or to learn how to appreciate more things.

As Jason Mraz once said, "we're just one big family."

My Moments in Scouts

Six years ago, I went out to Park West Park on a Sunday morning. My parents took me out that day to join Scouts, specifically Lien Doan Chi Linh. I really do not remember much from when I was nine years old, so, unfortunately, I have no idea what my first day of Scouts was like. Regardless, joining Scouts was one of the best decisions of my life. My Scouting life has been filled with many fine experiences and good memories.

Scouting enables me to become a better person. Through the ten laws that have been drilled into my head, I learn to improve my ways as a Scout is meant to. I go out of my

way to help others, put on a smile when the going gets tough, and keep only clean thoughts. Being in Scouts also taught me many

skills for emergencies and survival. For instance, I know how to perform the Heimlich maneuver when someone is choking and make a shelter to protect me from the elements. I could list more things that I have learned in Scouts, but I realize that majority of the people that will read this are also Scouts so I will not bore them any further.

Camps are the best part of Scouts. It is an opportunity for us to get away from civilization and enjoy nature, like wasps. We had a Thieu camp sometime in August to prepare for Lien Ket. It seemed to be a fine camp, until lunchtime on Saturday. Wasps swarmed our cooking area because we did not clean up the area well enough. Cooking lunch was absolutely horrific. My patrol was having chicken quesadillas with a side of salad for lunch. It would have been an easy meal to make

if it had not been for the wasps buzzing around us. They literally dived into our pan of chicken. So, it was my turn to look over the chicken to let the other girls escape the swarm of wasps. Almost immediately, I just freaked out and took off running with the pan of chicken in my hand, screaming. The wasps chased after me. Soon enough, I came back because my leaders told me to. Calmed, I pick up the lid I dropped on the ground prior to my running. I find a piece of clean chicken on top of the lid so I tap the lid against the pan for it to fall back in. All of this sand fell into the pan as well. We made our quesadillas anyways and fed our Truongs a portion of our meal. Hopefully, they did not notice the sand, so shhh!

I also enjoy the hikes we have in Scouts. Our most recent hike was sometime in December. At this one point of the hike, we were going downhill, and the girls were constantly complaining about how tired they were from so much walking. “WE’RE ALMOST THERE, GUYS. ALMOST THERE!” I was being my positive self, trying to get the girls to stop their whining. The next thing I knew, I stumbled, rolled my ankle and fell. I suffered scratches on my hands and knees, and a sprained ankle. Luckily, my

brother Vinh brought his ankle brace for “any loser that might hurt him or herself.” I limped throughout the remainder of the hike. Then, the amazing parents of our lien doan that tagged along on the hike made a cot with their walking sticks and jackets. Sitting on the cot was quite enjoyable. I even got a piggy back ride from Tr. Alina! Ironically, some of the girls thanked me for spraining my ankle because we took a shortcut to make it easy on me. Secretly I planned to sprain my ankle to shorten the hike just kidding, that is crazy.

Scouting has impacted my life deeply. I have made good friends and become more social. With my Scout family, I have so many great memories to share and laugh at. These experiences will most likely never fade from my memory because my fellow Girl Scouts will always bring them up and remind me of them. I cannot wait for the adventures we will have in the future when I am still in Thieu. Then, I will be looking forward to having new experiences when I bridge up to Kha/Thanh. Well, kind of not really.

Vivian Truong

My Scouting Experience

I was merely 7 years old when I joined Scouting and back then, I was a Cub Scout. During my Cub Scout years, I thought that Scouting was pointless, because every Sunday, I would have to wake up early and go to a meeting until 11:30am. Basically, all we did was just play small games and learn little by little each meeting. I guess it was somewhat fun, but I thought that going to Scouts every Sunday morning was a waste of my time. I remember learning how to tie the basic Boy Scout knots and learning and recognizing Morse code when I knew nothing about it. Cub Scouts was just all fun and games, you don't really learn that much from it, but it somewhat prepares you for the next step in the Scouting system: becoming a Boy Scout.

I still remember that day like it was yesterday – I was terrified of bridging up and becoming a Boy Scout. At the time, I was only 11 years old and I was partly anxious too, because when I was in Cub Scout, I remember always watching the Boy Scouts doing something exciting each meeting and I would always think about and wonder about the day that I would finally be able to bridge up to become a Boy Scout. Being a Boy Scout was a whole different experience from Cub Scouts, because you actually learn important things like survival skills, how to set up a tent, how to cook, how to lash using rope, and many other things. The advancement ranks in the Boy Scout system goes from Scout, Tenderfoot, Second Class, First Class, Star Scout, Life Scout, and Eagle Scout, and afterwards you can earn Eagle Palms. In order to advance in the ranking system, you have to get requirements signed off for each rank, and there are many requirements that you have to complete for each rank. In order to get a

rank advancement, you have to earn it and dedicate yourself through all the hardships that you have to overcome. On my first camping trip as a Boy Scout, it was very fun. I didn't have to sleep in the same tent as my parents anymore, because I was a Boy Scout now, so I had to sleep with my patrol that was like my mini-Scout family. The schedule would usually be: arrive at the camp site and set up tents on Friday night, then we would sleep until Saturday morning and cook some delicious breakfast for our own patrol. After that, we would have our opening flag ceremony, then we would have our big games, leading to lunch time, and then finish with game activities. When we finished with the activities, we would prepare dinner and then have our campfire with patrols doing skits. Then after the campfire, we would have our Tenderfoot test and campfire, and then finally we would sleep. Throughout the Saturday, it was an exciting and memorable time.

Ever since I became a Boy Scout, it has really affected my life and how I view myself in my society. I have learned to try my best to live by the Scout oaths and laws and I pledged to myself that I would become a better person, mentally and physically. Scouting teaches you a lot because it helps you improve yourself and it creates a better future and it guides you to become a more improved person. There are many life skills that you can learn in Scouts that will help you survive on your own and it also helps you to become a more independent person and not be so dependent on others. You will be able to take care of yourself and later on, be able to care for others. I think that Scouting has changed my life greatly, because I have evolved from a selfish little boy to a helpful

teenager in his community trying to make a difference in the world.

Brian Phan

What does it mean to be a Girl Scout?

The past few months have brought an immense impact on my life and taught me many lessons about life and how to be honorable. It has brought me great pleasure to be a part of an organization which helps my community. Girl Scouts has not only helped me learn life lessons, but this organization has given the greatest gift of all. Chi Linh has given me the strength to try to change into a better person. The grandest contribution that this organization has given me is the many memories I have received the past few months. Being a Scout has bestowed on me the comfort of having a leader that can help me when I need it. I have learned how to socialize and have business skills from selling Girl Scout cookies. If I wasn't in Girl Scouts, I would have never known how to be organized with money later in life as an adult. Girl Scouts has helped me learn survival skills and how to aid a person that is injured. I have learned some of these skills the past few months during camp. I have learned several types of knots and when to use them, such as the slip knot, square knot, clove hitch, and other knots too. The Golden Rule of a Scout is to be resourceful with what you have.

Being a Girl Scout means she is to show leadership, be the best she can be, and help people in need. The world needs more Girl Scouts in order to help keep the earth from global warming and to help the poor or people in need. A Girl Scout is supposed to inspire people to help the world and show what they are capable of rather than just telling them. We must be honest and follow the 10 laws as much as we can. Every week we each stand in front of our leaders and say one of the laws in order to remember the laws. Girl

Scouts are role models for people around the world to change into a better person as the organization has changed us. A Girl Scout is supposed to have commitment in what she is doing and not delay work or give up. In order to get the Gold or Silver Award, you must have commitment in what you're doing and stick to it and work on it in your spare time. A Girl Scout doesn't know everything and should be able to recognize that. Although we don't know everything, we should have determination, which helps us commit to what we are doing and learn more. We help many people as much as we can each day of our lives. We do all we can to not only help people in need but help people change into better people. We work together to help create a better community for the whole world. When girls just join this organization, we don't just become leaders. We become leaders by what we learn and how we act. We develop slowly into leaders in our journey. Our leaders in our troop Chi Linh have taught me a lot about being a leader and how I should act. In order to succeed in what we are trying to accomplish, we must know what our weaknesses are as well as our strengths. As we go through our journey, we gain self-confidence. We are all sisters and brothers and must work to get people to learn to help the community. We must learn to not be selfish but to put others in need before ourselves. This organization helps girls work for what they want to earn. When we work by ourselves, it may mean we may or may not get it done, but we learn how to do things and not always worry about perfectionism as some people do. Thanks to Juliette Gordon Low – she was the lady who first organized this great organization in 1912. This organization was started with only 18 girls and now it is to 3.2 million girls in the United States.

Kathy Nguyen

Scouting

What's one thing that's great to me?

Scouting, of course! Waking up on a Sunday at 8:00 a.m. wasn't my idea of a good start to a day, but I still do it every Sunday to go Scouting.

Everyone's willing to help me reach my full potential. Each Scout is willing to help and live up to the words they say during every flag ceremony. I can remember the words and I even try to live up to them outside of our meeting place, Park West Park. For example, I tell people as much knowledge as I know for their problems. Even though I don't smile a lot, I can still say things like "you're welcome," so they know I'm still paying attention. Of course, I can still do a lot more. And that's what I'll strive for. I can say something on my mind after I think it all out. I don't have to be shunned off of the rest of the group because I act slowly. All the other Scouts are serviceable beyond measures

and I hope to be the one helping instead of being helped one day.

Scouting is and will be impacting me for my future. Celebrities like Venus Williams have been in Scouting. I might grow up to be someone like her. Even if I don't become something almost anyone can recognize, it teaches me to be more responsible with my actions and think ahead so that I can be prepared. Being in Scouting can also help me in my resumes.

Another reason why Scouting is so important to me is because it creates more happy memories. I like to go to most of the events, like sleepovers since we can all relate to each other somehow.

Camps like the jamborees are fun to participate in and are lively most of the time. The first time I went to a jamboree, it was exhausting. But I learned to keep moving forward and survived what I was scared of just a few months before. What really scared me were the opening performances. There were drums that were put out and were continuously pounded on with the same beat. Sometimes, the peacefulness of a small camp would also contribute to my happiness. For example, I know almost everyone and don't have to fear other people's expectations. Small events like our Halloween costume day is just as fun as our bigger events. We were allowed to dress in our Halloween costume for the day, play games to obtain candy, get our face painted, take pictures, and see other people's costumes. Christmas has skits, or small plays, planned out to be performed in front of everyone we know. I've sung with my friends and starred as a little elf and a rotten child. After the great Christmas feast prepared by our parents, we opened our presents from our secret Santa. After that, there may still be things to wrap up and it varies a lot. Before all those skits, we give out presents to little kids. It leaves a good feeling in your heart. Not every day is as big as the Lien Kiet camp or Christmas. Even so, we still have fun. As we learn skills and practice for our skits, we are allowed to joke around as long as the job is done. Near the end of the meeting, we play a game that can be as practical as freeze tag or as crazy as battleship.

New kids join Scouting and some leave every year, but we'll remember and won't be phased by it for long. Scouting is incredible and I believe that everyone should try it at least once. I have little to no regret of joining Scouting.

Minhanh Chau

My Scouting Moments

I remember the first time I joined

Scouting as a Boy Scout: it was different from a normal lifestyle of a human, but it seemed like it could get better and better by the passing days. I was in my dad's car, just looking out of the passenger window, seeing the different people there. I was perturbed by the amount of people that were there – it almost seemed frightening. When I saw them gather in a circle, one of the adults guided me on what to do and where to go. After the introductions, the other Scouts started to help me out, and it startled me a bit, seeing people helping out one another, even if they are a total stranger to them. They were all kind, helping me on what to do, showing me what to do – it gave me a feeling of enjoyment. After all that, everyone started to go home, and I felt that it was pretty nice being in Scouting and that I wanted to stay in Scouting longer. I want to stay in Scouting for the skills and enjoyments that one can learn and live for a better life. Being in Scouts up till now has changed my perspective on some humans, and the world itself.

By: Quan Nguyen

o o o

I joined Scouts in the summer of 2006, and

I was put in Chim Non. In the beginning, I really disliked Scouting – it seemed boring and I felt left out since I did not know anyone. Every week my mom had to force me to go to Scouts and at each chance I got, I tried to bail and skip out on Scouts. Later on, the older girls went to Thieu, and new girls joined in. Before I knew it, I became an assistant patrol leader, then a leader myself. When I had that much authority and responsibility, I knew I had to come to Scouts consistently and I didn't mind waking on Sunday mornings to go to Scouts anymore because at that time I had many nice friends and I loved learning new skills and doing creative activities. Being in Chim Non was really fun and

we had fun activities most of the time, but all good things come to an end. So in the month of September of 2009, I had to move up to Thieu and this time I did not like it, because one moment, I was a leader showing others what to do and the next thing I knew I had to start all over and work my way up again. After a while, I had to face the fact that I wasn't the only person that went through this – my patrol leader started Thieu just like me. In the same month that I bridged up, I received my Tuyen Hua, and it was the start of my days in Thieu. Now I am still currently in Thieu and it is more work than Chim Non, but it has made me more independent. I attend all events I possibly can, and I am glad I joined Scouts because everyone here is like a family. Camping is my favorite Scout activity because it is where we have a lot of time for learning skills, you cook for yourselves, and best of all, you get to create a strong bond with each other. Besides all of the fun activities and games, Scouts is also about friendship, trust, loyalty, skills, and teamwork. The most important thing to me is teamwork because together, the work will be easier and fun. I am proud to say I am a Scout from Lien Doan Chi Linh.

Tracy Thu Nguyen

Strike Hike

This past year, our crew went on strike hike with 11 people, including three leaders. At first it was tiring and hot, and some of us brought an insignificant amount of supplies. Under the hot sun, we continued hiking and hiking. We eventually reached the campsite which happened to be above a stream. In order to refill our water supply, we had to pump water from the stream. We hung food in trees to be protected from possible bears and mountain lions. We then ate food around the campfire. We slept peacefully, tired from the long hike in. The next day we ate breakfast and hiked our way back out. In the middle of the way back, we went swimming in the stream and took showers in the waterfall. At the end of the hike, we had to hike uphill for about one mile with a 30 degree slope. The one mile hike uphill was worth the fun we had prior. Afterwards we had In-n-Out. This was my very first strike hike.

-Austin Kha

In this past year, I have succeeded to undertake in many challenges. One challenge that always pops up into my mind was the strike hike. The strike hike was planned by Tr. Dinh and he taught

me how to pack light and efficiently. He told me that my bag had to be as light as possible because we were hiking down and back up. This made me realize that a little excess weight could mean so much when we are carrying everything. When we reached the campsite, we made a fire to keep ourselves warm and to eat up. This was our bonding time, where we told stories and ate crackers and tuna. The next day, it was time to hike back out. The only difficult part of the hike was the ending. The final mile was all uphill and was very tiring. Ultimately though, I encourage everyone to go hiking to appreciate the outdoors.

Danny Dang

A Camp to Remember

David Le

There's something about each individual camp that makes it memorable, whether it's the company or activities. This camp didn't have any activities due to the fact that the campsite was cramped and the only space available consisted of some empty parking lots. The view, however, was amazing. Approximately 30 feet away from the tents was a sharp cliff that ended by the ocean. It was a beautiful sight; it was an endless ocean. Waking up each morning was spectacular. All you see were clouds in the horizon with streaks of sunshine peeking through. Eventually the clouds dissipated and there was a beautiful sky over the sea. It was a moment that took my breath away and a moment I'll never forget.

Within the subcamps, we created our own campfire using the knowledge provided to us by Tr. Dinh. Boy, were we proud, and we had it going in under ten minutes. After we had a nice fire going, we had a little feast. S'mores were the main course (it wouldn't make sense for it not to be) and on the side we had some mini weenies. We probably had eight or nine people on the first night; it wasn't much but it was nice. The second night wasn't as great as the first, but our feast was ten times better. We had leftover bacon from dinner so we decided

to roast bacon with squirts of lime. That was the best thing I've ever eaten at camp.

The activities weren't the best due to the fact that the only thing on my mind was the sea, which for the most part was off-limits for 75% of the day. It was finally on the last day when we were able to go down to the beach. I took my time down the steep hill, not only because I wanted to take in each moment slowly, but I was scared of heights as well. Getting down to the shore, a small group of us started skipping rocks across the waves. My personal best was five skips which was beaten by Austin's six skips. Our time at the shore was up and it was time for us to go home. As we parted ways, the last thing on my mind was the never-ending sea.

Webster's Definition of Scouting

Katherine Vo

It's difficult to understand the concept of Scouting. To me, it's something inexplicable. I could give you a textbook definition but you wouldn't have the connotations that make Scouting so special to me. It's much more than a "movement" or an "organization". People carry their own ideas of what Scouting is. Girl Scouts are associated with cookies. Boy Scouts are associated with helping old ladies cross streets. Venturing is just an odd amalgam of the two. I'm asked the occasional "so what happens when it's not Girl Scout cookie season?" and sometimes I answer in a smart-alecky way that "we spend that time slaving over the cookies in a factory like little elves." But most of the time, I stutter a "we help people... and stuff..." because really, how can you explain the whole concept of Scouting in a few sentences? Scouting is a bit like

an inside joke. There's the "you have to be there to understand it" feeling.

But some people still don't get it. They're still stuck on the idea that Scouting is inconceivably, insufferably lame, with too much conformity and too many rules. No, I'm not going to lie and just sit here and wax poetic about how Scouting makes us better people and builds better societies. Yes, it does do that. But Scouting isn't without faults. Speaking as a teenager, Scouting doesn't exactly fuel my need for rebellion. In fact, more often than not, it stifles it (which may or not be a good thing; take it as you will). And sometimes, it doesn't feel any different from high school. There is a hierarchy. People group up and form cliques. We are forced to learn things. Perhaps that's the reason many kids end up leaving.

They don't want to have another day of school tacked onto their week.

We are taught things, but does that necessarily mean we learn all of the time? Of course not. We learn what we choose to learn. Yes, as long as you are part of the Scouting movement, people will assume that you are a good person and have a strong moral compass. But it is not true. While some of us aim to please and actually get enjoyment from helping others, it is not true for all of us. Skills and laws may be drilled into our heads and yes, perhaps we'll start living by them unconsciously, but most of the time what we are taught goes in one ear and out the other. Even then, what we learn is controversial. Other Scouts may live by a completely different set of morals than us just because their leader thinks differently. There may be a commonly shared set of laws and promises, but they are open to interpretation.

What we learn from Scouting is what we wish to learn. Like in life, we only accept the lessons that we believe are right. No matter how much something is drilled into you, you only believe what you choose to. You could come to a meeting and choose to learn and participate, and similarly, you could come to a meeting and choose to sit around and waste a couple of hours before going home. It is what you make of it.

To sum it up, Scouting is an idea. Maybe it's the idea of togetherness and bonding. Or the idea of helping other people. Maybe it's the idea of helping old ladies cross streets or even selling Girl Scout cookies. But in the end, I say that Scouting is an idea that you formulate yourself. So to all the people who constantly ask me what Scouting is all about, I say to them, "Join Scouts for a couple of days and maybe you'll find out."

My first TBC *KatieDiep*

My greatest and most memorable time in Kha/Thanh is Team Building Camp, also known as TBC. When I was in Thieu, I had some friends in Kha/Thanh and they told me that TBC was the most dreadful camp EVER. I was scared as heck to move up to Kha/Thanh and go to TBC. It was raining that day and I was the first person to be at the park where we usually meet. I sat in the car, thinking to myself, why am I here?! More people came and put their stuff at the benches where it was dry. I put my stuff there as well and waited for the rest of the crew to come. As everyone came, they put people into some of the truongs' cars. Me, Tiffany, and Melanie were with Christine and the rest with the other truongs. As we were driving, Christine was telling us how terrified she was driving in the rain and so we got scared.

We got to the campsite and it was still raining. We got out of our cars and we had to take all of the tents out and put them up while it was still raining. Later, it started to get windy which made it more difficult to put up the wet tents. The tents were up and we went inside our tents. It was a cold, wet night for all of us. Next morning: 6:30 A.M., we woke up so early and I was really tired and wet. PT (physical training) was about to start and I was tired as heck. Everyone started running in a straight line and each of us started taking turns running to the front. Then we had several group workouts and activities which made our legs ache. The physical was done and now for the teamwork and knowledge.

Teamwork became our top priority during the games and if we lose a lot, that means no food for some members. My team (Phi Khanh) consists of David Le (leader), James, Minh (guy), David Tran and me. We won the first activity which was doing an obstacle course with your team. More teamwork activities came along like lashing and putting up the flag and more. As we were going to the next activity, IT STARTED HAILING! The whole crew started running to their tents and we were like "Oh my gosh, what's going to happen?!"

Tiffany and I fell asleep after that. It was 6:30 P.M. and Tiffany and I were soaking wet and shivering to death. I was trying my best to stay warm and make Tiffany warm too. I didn't want her or I to have hyperthermia. We both decided to go to the Truong's tent and tell them we were cold and

dying. After all of that, Truong Dinh and Vinh tried to get all the people into their cars to stay warm, but me, I slept into Christine's/Alina's bed. Christine was trying to keep me warm, but I was shivering a lot. I never was so cold in my life.

It was the morning and everyone seemed to be alright but Danny, who had caught hyperthermia earlier during the camp. I woke up and Christine wasn't in bed. I went outside and Truong Dinh and Vinh were making a fire so that we could dry our sleeping bags. All of the people in the crew got their sleeping bags and put them on the benches where the sun could dry them off. Some people were getting firewood and I went to check on the people in Truong Alina's van. After that, everyone got food; the same peanut butter and jelly sandwiches and oatmeal that we always eat. Also we ate cup noodles, since there weren't enough for everyone; I shared with Austin and other people. Everyone ate and had some energy left in their bodies; we all had to pack up. I was still cold so Patrick let me borrow his jacket (thanks Patrick!). We all had to take out the water in our tents and put them away. No offence, we had cheap tents. We were all set and all packed up.

Truong Dinh and Alina called all of us and we lined up in our lines. They gave the first-timers dog tags with your name and info; I smiled. I know that was the worst camp I ever been in, but I really got close to certain people in this camp. I still cherish the memories that were given to me and I experienced the life threatening moments with Tiffany and the rest of the crew.

Kayaking

One of the most fun activities that we did this year in Scouts was kayaking in June. It was a hot and sunny day, so kayaking in the cool water was refreshing as we constantly got wet by our oars splashing the water. It was also very calming

to row the kayak on the still waters and to look at all the pretty houses on the docks, with their boats and their interesting names. Rowing the kayaks was a little tiring for our arms, but it was still fun and worth it – we worked up an appetite by the time we got to the park just in time for the delicious lunch. After eating and relaxing, we got to kayak back to the kayaking place to return the kayaks. Kayaking back this time wasn't as tiring as the first time because we were all energized after lunch and the route seemed shorter. Then we went back to the park after returning the kayaks and played volleyball the rest of the day until everyone went home. That day was very fun and relaxing and was one of the many good memories of Scouting.

Minh Nguyen

Bull's-eye

AFTER OUR WEEKLY SUNDAY MEETING,
WE HEADED OFF FOR SOME ARCHERY,
NEAR A JAPANESE SUPERMARKET,
VERY CLOSE TO A REPTILE ZOO,
BUT THAT EXCITEMENT WILL COME LATER.

NOW WE'RE STANDING IN A LONG ALLEY,
HOLES DECORATING THE WALLS ON THE OTHER SIDE.
BOWS RELAXING ON THEIR STAND,
ARROWS WAITING TO ZOOM BY.
DID I MENTION THIS WAS MY FIRST TIME?

SOON WE ADDED MORE DECORATION TO THE WALLS
WITH OUR LOVELY TARGETS.
AFTER A FEW HOURS OF INSTRUCTION,
ARROWS FLEW EVERYWHERE,
MISSING THEIR INTENDED TARGETS.

SOME ALMOST PLOPPED ON THE FLOOR.
SOME WERE TOO HIGH TO REACH.
SOME DID HIT THE TARGET
ONLY TO TOUCH PURE WHITE
AND NOT THE INNER CIRCLES.

IT SO HAPPENED
THAT I SHOT A BULL'S-EYE
ON MY SECOND OR THIRD TURN.
I DID NOT KNOW HOW THAT HAPPENED
I WAS TOO NERVOUS TO EVEN THINK STRAIGHT.

AFTER A FEW "OOH'S" AND "AAH'S"
AND POLITE APPLAUSE,
THE EXCITEMENT DIED DOWN QUICKLY,
BUT EVERYONE STILL KEPT MENTIONING
THAT BULL'S-EYE I JUST HIT.

By Jennifer Truong

TBC

Every year the Kha/Thanh would go on an exclusive camping trip to build our teamwork and to bond with each other. This camp was formally known as “Team Building Camp,” or TBC for short. However, this year the camp was renamed “The Camp Where We Almost Died.” The name change came about because of the heavy snow and rain that came down upon us during our nights’ sleep, causing our tents to become wet and soaking everything inside our tents, including our bodies.

When we arrived at the campsite, Mother Nature decided to greet us with rain and darkness. As the Crew tried their best to set up two canopies and several tents in the dark, the rain came heavily down upon us. If you were lucky enough to be wearing good ponchos, then you were spared from most of the water. However, there were some Crew members wearing cheap ponchos that ripped and weren’t very effective in keeping them dry. After an hour or so, everyone finally managed to set everything up, despite our fingers shaking from the cold, and we crawled into our tent for a good night’s sleep.

In the morning, everyone woke up to find our sleeping bags, mats, and backpacks wet. Our clothes were not spared from this invasion of water. Most of us only had wet spots on the back of our pants and some on the back of our shirts. Luckily the sun came up during PT (physical training) and kept us dry throughout the day. During our

activities, one of our crew members was missing because he was recovering from hypothermia from the night before. Apparently, he went to sleep in wet clothes and Dinh had to move him to the truong’s tent in the middle of the night to heal him. While we were trying to complete our evolutions, the truong took our sleeping bags outside and roasted them over a fire. It left our sleeping bags dry but also caused them to smell like a barbeque.

When tuan Phu Dong was about to start our next challenge, it started raining again. All of us ran to grab our sleeping bags and clothes (that were drying outside) and took shelter inside of our tents. It was only about four o’clock when we were forced into our tents, but after an hour or so of sitting awkwardly, everyone in my tent went to sleep. I woke up at around seven o’clock to find my sleeping mat already soaking and prayed that it would not soak my sleeping bag. Sleeping was really hard due to the fear of waking up in wet tent was useless, Alina allowed Melanie, Jennifer, and I to sleep in her van while Katie slept in the truong’s tent. After getting comfortable in the van, all three of us finally had a good sleep without the fear of hypothermia. In the morning, I heard stories from the tent next to us about how all of the boys stayed up all night because they knew that sleeping would cause their demise. Bryan Cao told me how they had to hug each other while squatting to keep warm. We also woke up to find other members of the crew inside Christine’s car and Dinh’s truck. Apparently, everyone knew that sleeping in their tents meant death so we all took refuge the nearest object that presented us with a nice sleeping area, warmth, and safety from the wretched weather. That object was a car.

TBC aka The Camp Where We Almost Died was very memorable because everyone got to bond through evolutions, starvation, and horrible weather that kept everyone on the borderline of staying alive and hypothermia. I would repeat this camp again but only if we get better tents, more supplies, and more food.

TiffanyHo

Snowed In

Snow.

No matter where you looked, all you could see was snow.

“Everybody back in your tents, NOW!”

Curious heads had poked out of tent flaps but quickly pulled back inside at the sound of the command. Venture Crew advisor Dinh patrolled the area to make sure that there weren’t any lost Venturers freezing to death in the snow.

After all, snowfall was unexpected. No one prepared for a snow camp, especially not at TBC.

On a dark and stormy night in February of this year, Venture Crew 299 gathered under a single gazebo at Park West Park—partly to shield themselves from the torrent, but mostly because the leaders had to check our stuff to make sure that we didn’t sneak a little snack into our clothes. After all, we were about to leave for our annual TBC, and there was absolutely NO food allowed.

You may think, *What a terrible camp! Not even a granola bar?* Nope. You see, TBC (more formally known as *Team Building Camp*), is all about living up to its name—team building. So? What does that have to do with food? According to Dinh, we bond (not only as a team, but as *family*) better when we are all miserable and starving (ever heard of misery loves company?), so TBC in short is like a boot camp. Terrible Boot Camp. However, despite being pushed to our physical, mental, and emotional limits, TBC really is a great way to bond our crew. I don’t know about anyone else, but I always feel much closer to my teammates after TBC. After all, we just suffered through an entire weekend together. Can’t get much closer to people than that, right? So anyway. Back to this particular year’s TBC. As I mentioned earlier, we were all huddled together in the rain that Friday night. It poured and poured on us the entire night, which meant that we had to set up our tents in the rain and sleep in the cold. That first night wasn’t so bad,

except that one of our members got hypothermia, but that’s another story (he’s okay now!). The next morning, the rain was completely gone. Sure, some places were still a little puddly and it was overcast, but it was no longer raining, which meant that the coast was clear for PT—physical training. An hour of grueling exercises to keep us on our toes and ready for the REAL activities. After PT was breakfast, and we ate the usual oatmeal—the breakfast of champions, as Dinh likes to call it. Then we plowed on through with our activities; the skies were still looking clear by lunch, but before dinner, it started raining again.

“Everyone in your tents!”

That was the first time we were told to stay confined to our tents. But a little under an hour later, it started to snow. For some of us, it was the first snowfall we’ve ever witnessed. So naturally, we all peeked outside of our tents, only to be told to get back in—the snow didn’t look like it would let up any time soon.

Fourteen hours later, it was morning again. Although it *did* stop snowing, the damage had already been done—both of our Easy-Ups collapsed under the weight of the collected snow, as well as several Venturers getting so cold that they had to sleep in cars. This was definitely *not* the TBC we were expecting, but it was still TBC nonetheless! Instead of being miserable because of the activities, we were still miserable in the end—miserable that we were so cold. After all, no one expected a snow camp, so no one prepared for one.

Thus in the end, TBC still served its purpose—even if we did get snowed on and battered by all of the elements the entire weekend. Despite all of our misery, I wouldn’t trade TBC for anything.

Except maybe a Thang Tien.

Tammy Mac

CHI LINH: AGE 7 – 16

Hi! My name is Phillip Pham and I've been in Lien Doan Chi Linh for about nine years. I joined Soi Con when I was about seven and have stuck with it since then. I joined, like just about everyone else, because my parents forced me to. I remember my first day at Park West Park; I had to stand in line with the other kids and we headed to the flag because it was Chao Co Dau Thang. I do not remember any specifics, but I do remember that I had stayed in the Soi Con until I was nine, then had to quit for about a year because I had Bible classes the following year which were scheduled during the same time as weekly meetings. Soon after I had turned 10 years old, I returned to the pack and finished off my last year of Soi. I... really did not enjoy it very much, mainly because I had a thirst for adventure which could only be satisfied in the upper "Nhan": Thieu and Kha. Thieu Nam in Lien Doan Chi Linh served as a crucial contribution to who I am today as a person, not just as a Scout.

I was put into the patrol known as Dai Bang or the Eagles. My time in this patrol was fairly fun because my fellow patrol members were very active and outgoing! I waited several months until I had earned my Tuyen Hua during a camp. That

camp was memorable because I had been the "star receiver" in our football games. I remember it right down to the date and dinner: May 20, 2007 and spaghetti! From then on, I worked on merit badges and advancing in rank. After the Eagles, I was placed into Bao, which are the Panthers. To outline my positions in Thieu, I went from a patrol member, to an assistant patrol leader, to a patrol leader, and finally, senior patrol leader. The reason why I regard my time in Thieu Nam so crucially is because my fellow Thieu Nam and Scoutmasters taught me so very much, most of which are reflected upon the 10 Scout Laws. I can go on and on about each one, but generally, I can honestly say that I am a way better person because of them. Aside from that, I received a newfound appreciation for nature. My most memorable year was when I had become the senior patrol leader. I actually had been nervous, yet proud. I was chosen for that position and I was not about to disappoint my Thieu Nam and Scoutmasters. I can tell that I grew and progressed as a leader during that year and I hope that I had been a good senior patrol leader to my boys and Scoutmasters. I do wish I had done better despite if I really had done well or not. I'm still not satisfied with how I did, mainly because I know I could have done better. Nonetheless, I am extremely grateful for everyone in Chi Linh that aided me in my growth; even those who simply just smiled at me. My last year as a Thieu Nam was coming to a close and I had an idea of what was to come in Kha/Thanh, but my expectations and the reality of it were not close at all...

During the 9th birthday party of Lien Doan Chi Linh, I bridged up from Thieu into Kha/Thanh, the venturing crew. I quickly noticed that there

were more responsibilities. I was expected to interview each and every one of the crew members and to write articles on each one. Honestly, I was surprised because in Thieu, I never had to do anything like that. Regardless, I completed the assignment. I was put into the team Yiet Kieu and now that I think of it, I'm very thankful for my team. From the beginning until now, I have bonded with my fellow members and grown closer. The two events that I found most enjoyable were the Winter Retreat and surprisingly, TBC (Team Building Camp). During Winter Retreat, I definitely had fun because it was basically a time to spend time with fellow crew members. The thing that was the highlight of it all was a game we played that was more on the serious side. In general, the things that everyone said about each other struck me (in a good way) and more specifically, the things that my scoutmasters said to me... about me. Even remembering now, I am very grateful and thankful for the crew of Chi Linh. TBC was also very memorable, even though it was horrifically

painful... My tent was filled with water, the activities were physically exhausting, and the meals were small. Yes, it sounds horrible and it was, **HOWEVER**, it served its purpose well. It built me and my fellow team members into a team and we all grew closer together. And I would never take that back, despite the measures to do so. Basically, from the beginning of Kha/Thanh until now, it was just nonstop bonding and growth. Even now, I spend time with fellow crew members outside of Scouting events and this is the result of said bonding. Our motto of "Team Crew Family" accurately describes how I feel about the crew. I am part of a team, which is part of a crew, which ultimately is a family. Lien Doan Chi Linh has provided me with some of the most important people in my life and its valuable teachings which I would never take back. Lien Doan Chi Linh!

Hiking

A strike hike, or more commonly known as backpacking, is where one hikes in, camps, and hikes out. I went on my first strike hike with some crew members in July of 2011 and I enjoyed it very much! It was a great experience in the outdoors and I learned a lot from it in regards to what I should do the next time I go to be more prepared. I feel glad that our things were inspected before

we all went because there were things that we needed that we didn't have and things that we had but didn't need. After the preparations were finished, we began our trip to the Santa Anita mountains. As soon as we arrived, we all grabbed our backpacks and strapped them on. We hiked about four miles in and four miles out. It wasn't just a great experience because of the actual activity, but it was great exercise; especially because we all had to hike with gear on for said distance. Also, the fact that I had done so with some fellow crew members contributed even more because I spent more time with them. So, after reaching our destination the first night, we pitched our tents and made a fire. It was a very tranquil and enjoyable night because we all just hung out around the fire and ate our food while sharing some laughs. We then put up "bear bags" with things that smelled so the animals couldn't get to them. Next, we all went to bed and woke up the

next morning to stretch as well as pack all our things and hike back. However, we did not directly hike back to the cars; we made our way to a waterfall! That, honestly, was the highlight of the whole hike for me because I had never really seen one before, much less swim in it! The water was ice cold and we made our way to the waterfall from the stream. I actually "took a shower" underneath a waterfall! It was refreshing and energizing as I felt the ice cold water against my skin. Again, we all hung out at the site until deciding to hike back. One difficult part of hiking back was that we had started from on top of a hill. I took it as even more exercise, but I don't know about the rest of the hikers... it was an eye opener because in reality, such a small amount of people even think of doing things like this. The outdoors is quite a sight to see and unfortunately, most people do not have the opportunity to do so. In conclusion, this trip was well worth the time and honestly, it was better than I had expected. The strike hike was awesome but what made it more enjoyable was doing it with my fellow Chi Linh crew members!

Phillip Pham

Change. For many, the word calls forth mixed feelings. In my case, change summons a reaction similar to having cold water dumped over my head without warning. Such a feeling had only been intensified by the two skimpy ropes that seemed to dangle tauntingly before my eyes back in September. I remember the sheer terror that gripped me during the bridging ceremony; the ice-cold fear was not only brought about by the fear of falling – although for a klutz such as myself, the possibility had been very, very likely – but also by the new atmosphere that would be forced upon me once I crossed. I didn't want to move forward, to take that first step onto the teetering bridge. I wanted to always stay in the same place, to bring everything to a standstill. After all, Kha/Thanh was a lot different from Thieu; the people up there were a lot taller, the uniform was completely different, and the attitudes and mindsets of the older Scouts were vastly different. The two groups were only separated by a few years, yet I couldn't imagine what it would be like to wear a different colored khan; to be in a different team, to shout a

different yell, or to be at the mercy of different truong.

Once I did make it over – thank God, no tumbles! – assignments were thrust upon me. This

did not make the transition seem any more fun. I hadn't even been in Thanh for an hour yet, and suddenly I was told that I had to interview 30 to 40 strangers. It was intimidating, to say the least. However, in hindsight, the interviews actually served as an icebreaker; I managed to get to know the names of most of the people in the crew, and I learned a bit about each of them as well. The people there were actually friendlier than I had imagined and they made the adjustment easier. As time passed and I became friends with more people in the crew, showing up to meetings and learning

the few quirks and twists to being part of the crew didn't seem to be so scary after all.

Nearly a year has now passed. Some will soon leave, new Thieu will soon bridge up, and new teams will soon be formed. I suppose bridging is a little bit like growing up; an old chapter ends, a new chapter begins, and one is left reeling at how bittersweet it all is. And as much as I'd love to fly off to Neverland as Peter Pan did, wishing that goodbyes would not have to be said, I can't. This chapter will have to end, and the story goes on. But change doesn't have to be a bad thing. At least, this way, we'll always be moving forward.
Dorothy Nguyen